

ALİ K. MANSUROĞLU

**GERÇEKÇİ
BEKTAŞI**

Ali Kudret MANSUROĞLU

GERÇEKÇİ BEKTAŞI

(Manzum Bektaşı Hikâyeleri)

Yargıçoğlu Matbaası

1966 - Ankara

Ö N S Ö Z

Kentte ve köyde bir söz var : «Eskiden geçim dana kolaydı. Ozaman daha neşeliydik!» Bu deme çok yaşıldır. Her devirde söylenmiş, Babadan oğula devredilmiştir. Evet nüfus arttıkça, teknik ilerledikçe ihtiyaçlar daha fazla ve değişik bir tarzda artmaktadır. Buna paralel olarak hayat mücadelesi de kendi yarış sahasına doğru ilerlemektedir. Her şey paralı mübadele sistemine kendisini kaptırınca, insanlarda da hayat yükünü hafifletme çabası artmıştır. Diğer taraftan ise, fertlerin kendi kendine, küçük ve büyük neşeli topluluklar yaratma imkânları azalmakta hatta eski geneleksel eğlenceler yerine paralı eserler topluma sunulmaya başlanmıştır.

İhtiyaçlar gittikçe artıp tatmin edilmez kendi uzayı içersinde ilerlerken, ruhun gıdası olarak kabul edilen müzik gibi mizahi sözleri de hatırlamamak imkânsızdır. Çünkü, bilindiği üzere çalışkan insanları başarıya ulaştırmada sağlam bir bünyenin ve dinç bir zihnin payı büyüktür. Dinçlik, hiç şüphe yokki içten gelen gültümsemeye bağlıdır. Bu bakımdan ülkemizde yaşayan insanların fıkralara çok değer verdikleri ve onları ağızdan ağıza naklettikleri bir hakikattir. Ancak, nakledildikçe şekil değiştirmişler ve bazıları aslından bile uzak kalmışlar.. Bunları derliyerek kitap haline getirenler olmuştur. Olmuştur ama, o hikâyelerle toplum arasında mevcut olan boşluk arzulanan şekilde doldurulamamıştır.

Amacımız halkımız arasında hissedilen fıkra boşluğu- nu, bugünün anlayışı içersinde biraz olsun azaltmaya ça-

lıymakla beraber, bilhassa hikâyelerin faydalı olabilecek şekilde işlenmesi cihetine gidilmiştir. Üzerinde durduğumuz hususlardan birisi de, Bektaşî'yi (*) ferdileştirmeden ayırmak olmuştur. Böylece, olayların gelişimi icabı genelleşmeye gidilmiştir. Manzum halde «Bektaşî Fıkraları»nı neşren takdim ederken, Bektaşîliğin tarihi yönünden az da olsa bahsetmeden geçemeyeceğiz. Çünkü fıkralarımızın kahramanı Bektaşî'nin bir tarafını görmeden diğer tarafına geçmekle o, toplum içersinde yanlış tanıtılmaktadır. Bektaşîyi, yalnız fıkralariyle tanıyanlardan bazıları nazarında, sanki o içkici, oruç tutmaz, namaz kılmaz ve dini inancı zayıfmış gibi öğrenler vardır. Hatta bu yüzden hor bakanlar dahi bulunmaktadır.

Bilindiği gibi fıkralar «Bektaşî edebiyatı»nın bir kolunu teşkil eder. Bektaşîliği iyice tetkik edip sonra mizahı yönüne geçtiğimizde göreceğiz ki Bektaşî, dindar ve dürüst görünen istismarcılara karşıdır. O kendisini saf, dine karşı kayıtsız, buldukça içen ve olayların haksız failiyişi gibi göstererek karşısına çıkan ham rakiplerini lâtif cevaplarla efendice mahcup etmeye çalışmış. Bektaşîliğin mizahi temsilcisi senbolik bir Türk halk fıkraları kahramanıdır.

Fıkralardaki ifadelerden de anlaşılacağı gibi, Bektaşîlik öylesine bir devirde meydana gelmiştir ki, o tarihlerde saltanat içinde saltanat sürenler çoktu. (Dini yanlış telkin edenlerden tutun da idari otoritelere kadar.) Bektaşînin dünya görüşü ve hür fikirleri o günün çıkarıcıları-

(*) Bazı Bektaşî fıkralarında hadisenin oluşu, dede ve babaların adlarıyla nakledilmektedir. Kitabımızda ise hikâyelerin hepsinde yalnız «Bektaşî» olarak kaydedilmesi uygun görüldü.

nun hiç işine gelmemiştir. Onlar, Bektaşî'ye hasım olmuş, hatta iftiralar atmışlardır. Fıkra kahramanımızın dini inancına ve onun kişiliğine deriniemesine bakılacak olursa :

Aslında O, orucunu tutar ve namazını da kılar. Onu iğtiği bizim bildiğimiz içkilere benzemez. Bektaşî Gaybaleminden «Dolu» içer. Yani, batm âleminin (aşk âleminin) sarhoşu olur. Onun bütün inancı içtendir. O, sadece gerçeklere inanır. Çok konuşanı sevmez. Az konuşur, öz konuşur. Dini inancın her şeye karıştırılmasını hiç doğru bulmaz. Kolay kolay kızmaz, Dini alet edinmek isteyen selâhiyetsiz hocalara, softa ve tenbellere karşıdır. Yarenliği sever. Genellikle hazır cevaptır. İlme ve tekniğe değer verir. Dıştan fakir içten zengindir. O, halk adamı ve fukara habasıdır. «Bir lokma bir hırka» düşüncesini reddeder. Çalışmaya ekmeğ yok der. Dalkavukluğu hiç sevmez. Yağcılığı, hoşlanana karşı alay niyetile kullanır.

Bektaşî, zamanının ağır şartları altında yanlış düşüncelerle yılmadan savaştı. O, Hak ve hakikatleri kılıcı keskin hükümdarlar huzurunda da tereddütsüzce savunabildi. Burada konumuz fıkra olduğundan umumi izahatı fazla yapamıyacağız.

Bektaşîlik hakkında en doğru ve geniş malumat edinmek isteyenler için, ANADOLUDA DOST BAĞI adlı bir kitap yazılmaktadır.

HAZIRLARKEN

Kitabın hazırlanması düşünüldüğünde, ilk iş olarak Bektaşî fıkraları ve Bektaşîlikle ilgili yayınlar arandı. Gerçek piyasada, gerekse kütüphanelerde bulunan kitaplar, dergiler ve biriktirilmiş olan gazete kâğıtları ayrı ayrı eleştirildi. Yazarlardan, Bektaşîliğin hususiyetlerine tam anlamıyla değinenler olduğu gibi, Bektaşîyi kulak dolgunluğunun verdiği bir anlayışla ifade etmeye çalışanlar da görüldü.

Ahmet Halit Yaşaroğlu'nun «Hakikî Bektaşî Fıkra ve Nükteleri», Muzaffer Raşit'in «En Güzel Türk Fıkraları», Ruknettin Akbulut'un «Seçilmiş En Güzel En Yeni Bektaşî Fıkraları», M. Tefvik Oytan'ın «Bektaşîliğin İç Yüzü», İhsan Nuhoglu'nun «Çeşitli Meyve Gibi» eserlerinden ve Mehmet Sever'in biriktirilmiş kâğıtlarından istifade etmiş olduğumu beyan ederken adı geçen muhterem fıkraçılara teşekkürü vazife addederim.

Matbu yayınların Anadolu'da Dost Bağı ve bu kitap için yeterli olmayacağı kanısıyla, Bektaşî Dede ve Babalarıyla görüşmek onları dinlemek arzusu belirdi. Bu bakımdan müsait zamanlarda gezilere çıkıldı. Yapılmış olan yurt içi gezilerinde birçok il, ilçe ve köylerde Bektaşî alışkı ve gelenekleriyle dolu, açık fikirli Erenlerle konuşuldu. Çok tatlı dilliydiler. Onlarla anlaşmak, haşır neşir olmak okadar kolay, okadar çabuk oluyor ki; insan yanlarında zamanın nasıl geçtiğini anıyamıyor. Hele, ziyaretin Bektaşîlik hakkında malumat derlemek amacıyla yapıldığı söylenince, duydukları memnuniyet hissi, hareket ve konuşmalarında beliriyordu.

Yapılan araştırmalarda, yurdun çok yerlerinde her mesleğe ve her sınıf insana yönelen çeşitli Bektāři fıkra ve nktelerinin bilindiği ve her beldede farklı olarak sy-
lendiği daha iyi anlaşılmış oldu.

Gezi esnasında karşılaştıklarınız tarafmdan nakle-
dilen fıkra ve nükteler aynen not edildi. Nihayet, araların-
da çok değisiklik olmakla beraber tümünün kaynağın-
da bir bağıntı bulunduğu ve bu fıkraların diğerlerinden
başka özellik taşıdığı ayrıca müşahade edilmiş oldu.

Ülkemizde yaşamış ve yurt haricinde dahi tanınmış
olan iki büyük fıkra kahramanının birisi Bektāři, diğeri-
ninse Hoca Nasrettin olduğu herkesce bilinmektedir. Nas-
reddin Hocanın fıkraları genellikle gldrc ve düşündü-
rcdr. Bektāřinininkileriye düşündürücü, gldrtc,
memleketimizin kültürel ve sosyal yönden uyarılmasına,
aynı zamanda ekonomi bakımından da kalkınmamıza en-
gel olmuş ve kapalı kalmış gerçekleri deşebilecek nitelik-
tedir.

şimdiye kadar Bektāři'nin adına söylenmiş ve basıl-
mış olan birçok fıkralar içersinde Bektāřinin görüşüne uy-
mayan, onun hayat anlayışını zedeleyenlere de rastlan-
maktadır. Devşirilmış olan küçük hikāyelerden ancak, ger-
eklere en çok uygun olanlar alındı. Tümünün yazılması
hem çok kabarık olacaktı, hem de kitabın sadeliğini zede-
liyecekti. Alınanlarda ise Bektāřinin görüş ve düşünce-
sine uymayan kelime ve deyimleri mümkün olduğu kadar
ayıklamağa ve böylece sadeleştirilmeğe çalışıldı. Ayrıca,
şimdiye kadar hiç bir yerde söylenmemiş ve neşredilme-
miş olan fıkralar da tarafımızdan ilāve edilerek mevzua
bir yenilik getirmeğe uğraşıldı. Bazı fıkralar ise Bektāři-
lik anlayışıyla tam bağdaştırılamamış olduğu muhakkak-

tır. Ancak, hayattaki olayların, Bektaşî vasıtasıyla o fıkralarda canlandırılmasına çalışılmıştır.

Mevzua daha iyi yaklaşıp benimsenebilinmesi için, Bektaşîliğin doğuşu, kuruluşu ve yayılışı hakkında kısa da olsa bir özetin, okurlarımıza sunulmasının uygun olacağı düşüncesiyle BEKTAŞİLİĞE KISA BİR BAKIŞ başlığı altında sıralamak istedik.

Sarfedilen uzun emeğe rağmen, iyi bir eser meydana getirildi iddiasında bulunulamaz. Esas olan yapılacak ikazlar yazarı hem memnun eder, hem de müteakip teşebbüs için aydınlatılmış olunur. Bu çalışmalarımızın neticesi bir hizmet olarak kabul edilirse, o zaman da keçimizi mutlu hissederiz.

BEKTAŞILIGE KISA BİR BAKIŞ

Selçuk Türkleri gelmeden evvel, Anadolu'da düzenli bir devlet kurulamamıştı. Değişik inançlara sahip ayrı ayrı hükümdarlıklar vardı. Çeşitli karışıklıklar hüküm sürüyordu. Ne zaman ki; Selçuklar gelerek Anadolu'ya yerleştiler, ondan sonra umumî durum değişmeğe başladı. Yükssek bir medeniyet kurdular. Bu medeniyetin kuruluşu diğer İslâm Hükümetlerinin zayıf zamanlarına rastlar. Gerek Anadolu ve gerekse İran Selçukileri o zamanın büyük medeniyetini kurmakla islâmiyete de çok hizmette bulunmuşlardır. Türkleri ve islâm uygarlığını yok etmek için teşebbüse geçen hıristiyan orduları Türklerin hiç yılmayan direnişleriyle karşılaşmışlardır. Onların yenilgiye uğramaları ile Anadolu'da Türklük ve islâmiyet te kökleşmeğe başlamıştır.

Türklüğün kurtulması, islâmiyetin gelişmesi pek kolay olmamıştır. Selçukilerin sonlarına doğru bir çok beylikler mevcut olduğu gibi görüş ayrılıkları da çoktu. Halk iki tabakaya ayrılmış durumdaydı. Birincisi; zengin ve bilgin geçinen ulemâ tabakası, ikincisi ise fakir halk tabakası. Ulemâ zümresi, dini ellerinde silâh olarak büyük bir maharetle kullanıyorlardı. Bu maharetlerini fakir tabaka aleyhinde idarecilere gülümsiyerek tatbik ediyorlardı. Bunlardan bir çokları kendilerini peygamber varisi addederek, varlıklarını herkesin üzerinde görüyorlardı. Öylesine faaliyet gösteriyorlardı ki; kimine cennet vad ediyorlar, kimini de cehennem gazabıyla tehdit ediyorlardı. Böylece herkesin dini hissiyatına hâkim olmağa çalışıyorlardı «Dediği dedik» cinsinden birtakım softalar ve istismarcılar

da köylere kadar gidiyorlar, ulemâ geçinenler lehinde propaganda yapıyorlar, mümkün olduğu kadar menfaat sağlanıyor ve fakir halkı iyice soymaya çalışıyorlardı. Halkın uyanmasını değil, daima içlerine kapanmalarını istiyorlardı Hattâ; menfaatleri yararına hiç çekinmeden milleti birbirine düşürüyorlardı. Çıkarları uğruna kan dökülmesine dahi göz yumuyorlardı. Şurasını da belirtelim ki; ulemâ sınıfında islâmîyetin esaslarına vâkif ve bunları tatbik etmek için didinen asil bilginler de vardı. Fakat büyük şehirlerde merkezî yerlerde azınlıklardı. Bu bilginler şeriatı, şerre âlet edenlerle mücadele edecek kudreti bulamıyorlardı. Ancak buldukları semt sakinlerine ve tanıdıklarına faydalı olmağa çalışıyorlardı.

Anadolu Türklerinin bağlı bulunduğu selçuk imparatorluğu ise yavaş yavaş kuvvet ve kudretini kaybediyordu. Emniyet ve asayiş hiç kalmamış nizam ve intizam bozulmuştu. Ülkenin refah ve saadeti yok gibiydi. Başlı bozuk bir düzen hüküm sürmeye başlamıştı. Bu halin başlıca sebeplerinden bazıları : Moğolların istilâsı, Selçuk Prenslerinin birbirlerine düşmeleri, Rum ve Ermenilerle zaman zaman dövüşmelerin devam etmiş olmasından ileri gelmiştir.

Güzel Anadolunun bu karışık durumunda halkın, kendilerini hayata bağlayan ümit ve emellerini kaybettiği, çekingin ve perişan bir halde olduğu sıralardı (XIII. yüz yılda) biri idarî, diğeri kültürel olmak üzere iki mühim kıpırdama zuhur etti. Böyle bir oluşun uzun yıllar boyunca Dikaya Türküğün şan ve şerefini bütün güçleriyle elele vererek tanıttıkları görülmüştür. Bu iki olaydan birisi, Osmanlı Devletinin kuruluşu Diğeriyse Hacı Bektaş Veli'nin gelişidir.

Tarihi olaylara göz atacak olursak, Türklerin Orta

Asyadan yög edip gelmiş olmalarından sonra da aralarında Askerî ve kültürel dayanışmaların devam ettiği görülmektedir. Sonraları; Anadoluya birçok mücahitler (Alp crenler) geldiği gibi, ayrıca ilim ve din adamları da gelmeye başlamıştır. Gelenlerin sayıları ve adları kesin olarak bilinmemekle beraber. Bunlardan en çok isim yapan ve insanları çoğunlukla kendilerine bağlamış olan bir ulu Türk düşünürü var ki, o da Hacı Bektaş Veli'dir.

Anadoluya yerleşmiş olan Türkler, Güzel adet ve anelerine ilâveten yüksek İslâm kültürünü de almışlardı. Fakat, yukarıda kaydedildiği gibi; sonraları Anadolu'da ç düzen bozulmuştu. Fırsattan istifade etmek isteyen Hıristiyanlar, halk arasına sızıyorlar; dindar müslüman görünerek softahk aşıyorlar ve böylece rahathkla Türkleri birbirine düşürme imkânları bulabiliyorlardı. Bu yüzden bir zamanlar kardeş kardeşe zıt gidiyordu. «Kul daralmanınca Hızır yetişmezmiş» dendiği gibi, yeni kurulan Osman Oğulları Devleti ve çevresi Türkistandan gelen bilgilerin etkileriyle yeni yeni esasların doğmakta olduğu görülüyordu. Ortaya atılan nazariyeler sayesinde dağılmaya yüz tutmuş millî şuur toparlanıyordu.

Gelen bilgilerden ekserisi şehirlerde oturanlara hitabediyorlardı. Bu seslenişlerden, öz Türkceden ayrılmış olup arabi ve farisi lisanlarına kendilerini kaptırmış olanlar anlıyabiliyorlardı. Zamanımızda olduğu gibi o zamanlar Avrupa milletleriyle ahenkli ilişkiler kurulamıyordu. Aslında Avrupalılar Türklerden ileri değillerdi. O tarihlerde Hıristiyanlar arasında teknik yönden de heves ve kıpırdamalar daha başlamamıştı.

Şarktan Anadolu'ya gelen İlim Adamlarının ifadeleri genellikle ya arapça veya Farscadan ibaret kahyordu. Alışkı, gelenek ve dil bakımından türklüğünü muhafaza

eden köylerdeki okumamış fakir halk tabakası duysalar da yabancı lisanlardan birşey anıyamıyorlardı. Böylece çoğunluk, kendi seviyelerine inemiyen hocalara karşı kapalı kalıyorlardı. Bu topluluk ancak mevcut bilgilerle yetiniyorlardı

* * *

Hacı Bektaş Veli, Türkistan alimlerinden Ahmet Yesevi'nin halifesi ve o zamanın büyüklerinden Şeyh Lokman tarafından yetiştirilmiş, Horasanlı bir Türktür. Suluca Karahöyük (bugünkü Hacı Bektaş İlçesi) köyüne yerleştiği günden, Suluca Karahöyükçüler tarafından sonsuz hürmet gösterilmiştir. Hacı Bektaş köye yerleşir yerleşmez, çevresindekileri geliştirebilmek için hem bodenen hem de fikren uğraştı. İlk olarak çiftçilik ve çobanlıktan başladı. Kısa zamanda şöhreti yayıldı. İleri sürdüğü nazariyeleri ve yaptığı ameli tatbikatların verimi, kendisini «Evlialar Serçeşmesi» ünvanıyla yüksek manevi mertebesine erdirdi. Kurduğu esas ve getirdiği yeni görüş ve düşüncelerle, softahgın telkin ettiği sabit zihniyet yavaş yavaş çözüldü. Yine o tarihlerde İslamiyetin Yüksek ruh ve hükümlerle bağdaşamayan art düşünceliler, Hacı Bektaş'ın fikir özgürlüğüne karşı olmuşlarsa da, çoğunluğun aynı anlayışa yakın olması ve Osmanlı Padişahlarından rağbet görmesi onun nazariyelerinin çabuk tutulup yayılmasına sebep olmuştur.

O, daha ziyade halkı Arapça ve Farsçanın elinden kurtarmak, Anadolu'nun kültürel, sosyal ve iktisadi kalkınmasına yardım için adeta kampanya açmış durumundaydı. Birçok fikir adamları yetiştirerek mezun kılıp onları ayrı ayrı bölgelere yolladı. En uzak köylere kadar giden Derviş Babalar, toplum içersinde dirlik ve birlik kurarak, hoş geçinmelerini ve varlıklı olmalarını temin için çalıştılar.

Bu çalışmalardan mülhem olarak birçok Şairler yetişti. Yepyeni bir edebiyat doğdu. Bektaşi edebiyatı tetkik edilecek olursa, Őairlerin görüş ve düşüncelerini nefeslerle, deyişlerle değişik Őekillerde ili olarak ve sadelikle dile getirdikleri görülmektedir. Bu arada kadın Őairlere de rastlanmaktadır. Bektaşi demeleri çoğunlukla tasavvufi, Kalendarı ve taşlamalar tarzında söylenmiştir.

Bektaşilik, Trakya Arnavutluk, doğu, batı ve Orta Anadoludan Mısıra kadar yayıldı. Osmanlı padişahlarından bazıları da Bektaşi tarikatına intisap etti. Bektaşilik Yeni geri ocağında da kuruldu. İlk zamanlar çok inançlı ve disiplinli bir çalışma meydana getirildi. Osmanlı sınırlarını Tuna Boylarından, Atlas Okyanuslarına kadar götürdüler. Böylelikle Karadenizi bir Türk gl haline getirdiler. Kurulan kocaman imparatorluğun bekçiliğini yaparken onun manevi desteğinden daima faydalandılar. Bektaşilik, yle zaman geldi ki, Yeniğeri Ordusunda resmi bir bağ halini aldı. Himmet almış erler, sınır boylarından aşarak cenk meydanlarında Allah Allaaah! nidalarıle omuz omuza vererek arpıştılar. İstikll savaşında da Anadounun kurtuluşuna inananlarla beraber gene Bektaşiler vatan uğruna Őhitlik mertebesine erişmek için kendiliklerinden, büyük kurtarıcı Atatürkün çağrısına derhal koştular. Bektaşilikte, vatan müdafası ve mamur hale getirilmesi Tanrının buyruğudur. Bu esas, Bektaşi Erenleri tarafından okunan Glbenklerde dahi ifade edilmektedir. Hacı Bektaş Veli den sonra Bahm Sultan tarafından kurulan Bektaşilikde, birçok kaideler ve prensipler vardır :

Tarikat mensubu olanlar Eline, Diline, Beline sahip olacak. Ulu orta hareket etmiyecek. Rasgele konuşmuyacak. Her harekette bir nizam ve intizam olacak, Kimsenin hakkı kimseye geçmiyecek, Herkes alışacak. Herkes kendi kazancını yiyecek. Dşknlere yardım edilecek. Biri di-

ğerinin malına, canına ve ırzına göz dikmiyecek. Her fert üzerine düşen vazifeyi seve seve yapacak. Aldatma ve atlatma diye bir şey olmayacak. Bunlara «Edeb Erkân» kaideleri denir. Tarikatın temeli adalete, İnsan ruhunun olgunlaşması ise, ahenkli terbiye edici bir sisteme dayanır. İlim ve ilerlemeye, öğretilere derin saygı beslenir. Taassuba, istismara, kat'iyen yer verilmez.

Amaç, daima ileriye, tekâmüle ve doğruya yönelmek. Sosyal refah sağlamak. Medeni olmak ve medeniyeti yaymak. İktisadî sahada ilmen çalışmak. İşte bu esaslar üzerinde itibar gören Hacı Bektaş Velî'nin nazariyetleri ilmen değerlendirilerek bugüne kadar arzu edilen mertebeye ulaştırılamamıştır. (*) Ancak kalplerde yerleşmiş ve hiç bir ferde nasip olmayan yüksek manevi değeri kazanmıştır.

10 - Mart - 1966

Ali Kudret Mansuroğlu

(*) Anadolu'da Dost Başı, adlı eser hazırlanırken ilmi olarak ekonomi yönünden değerlendirilmesi cihetine gidilmiştir.

ŞİMDİ YALNIZ KALDIM

Bektaşî Baba vecde dalmışdı,
Tanrıyla baş başaydı.
Hava güzel, ortalık sakindi.
Öylesine halleşip giderdi...
Yanına birisi yaklaştı :

— A a!..

Neden yalnız oturuyorsun?

Daldığı âlemden ayrıldı Bektaşî :

— Asıl şimdi yalnız kaldım, dedi.

İ T İ B A R

Softanın biriydi, Babaya şöyle dedi :

— Erenler, sen ilim irfan sahibisin.

Bir de oruç tutup, namaz kıalarsan,

Yanımızda itibarın olur o zaman.

Baba gülümsedi :

— Sizin yanınızda itibar kazanacağım diye
Tanrının indinde itibarımı yıkamam, dedi.

KENDİ EVİNE TAKSİN

Bektaşî baba bir gün gezmeye gitti.

Orada oturup, sohbet etti.

Vakti geldi, evine döndü.

Döndü ama, baktı, evi kapısız.

Bu sefer düşündü. Sessiz sessiz...

«Tamam buldum!» Dedi.

«Bu işi kullarından birisi yaptı!..»

Söylene söylene, gitti.

Mescidin kapısını söktüğü gibi,

Getirdi kendi evine taktı.

Komşusu görünce hayretle sordu :

Hayır ola Erenler, neden öyle yaptın?

Bektaşî şu cevabı verdi :

— Benim kapıyı Onun kullarından biri çaldı.

Kim olduğunu O benden iyi bilir.

Benim kapıyı hırsızdan alsın,

Kendi evine taksın.

ORASINI BILEMEM

Bir sofı Erenlere sordu :

- Bektaşı kime derler?
- Özü ve sözü doğru olana derler.
- Benim de özüm sözüm doğrudur.
- Olabilir.
- Öyleyse ben de Bektaşıyım.
- O da olabilir.
- Ne söylersem olabilir dersin!.
- Bu dünyada umulmadık şeyler de olabilir
- Pekey o bir Dünya da ne olacak?
- Orasını bilemem!..

Dedi Bektaşı.

YAPAN DA YAPTIRAN DA

Padışah adamlarıyla sarayı terketti.
Bir hayli gitti. Niyeti şehri gezmekti.
Baktı yol üzerinde birisi uzanmış...
Yanıdakilere kaldırılmasını emretti.
Kalkınca ne görsün; Bektaşı ...
İçmiş ve sızmış...
Padışah Babayı iyice süzdü.
Boyununu büktü :
— Baba efendi yaptığın doğru mu,
Ne haldir bu? deyince,
Bektaşı hemen şişeyi göstererek :
— Hünkârım ben bir şey yapmadım!..
Yapan da bu, yaptırın da bu! dedi.

HAM YARATIR

Bektaşı, bahçesinde elma topluyordu.
Softa, Erenleri görünce durdu :

—Baba bir elma verir misin?

— Aman evlât o nasıl söz.

Bir elma verir gönül alırsın,
Söyle, nasıl elma istersin?

—

— Allah yapısından mı olsun?

Yoksa, kul yapısından mı olsun?

— Tabii Allah yapısından olsun!

Bektaşı bir tane yabancı elma kopardı.
Getirdi, softaya verdi.

Adam elmayı ısırды,
Eksiliğinden boğazı yandı.
Olduğu gibi yere tükürdü,
Kızdı, ayağını üzerine sürdü.
Bektaşı güldü.

Bir tane de aslak kopardı.

Getirdi onu da verdi, Ve :

— Allah yarattığını ham yaratır

Terbiyesini de kullarına bırakır, dedi.

BAŞBAKAN OLDUĞUN ZAMAN

O sene köyde ekin kıtoldu.
İnsanlar ve hayvanlar telef oldu.
Bektaş, çoluğu çocuğu düşündü.
Gurbete çıkmağa niyetlendi ...
Hacerle helâllaşdı, çocukları öpdü.
Koçun parasını trene verdi,
Arkadaşları İstanbula, kendisi Ankaraya indi.
Kasabaya gelip söylev veren aday'a gitti :
— Beyim bu sene köydeki kıtlık malumunuz.
Sizden ricam, bana bir iş bulunuz.
Politikacı, uydurma yazıhanede
Döner koltukta bir döndü,
Telefonu açtı, ... Genel Müdürünü aradı.
Amma, karşısına başka bir aday çıktı.
Çıkanı, yalnız kendisi anlar sandı :
— Beyefendi, dedi, geçen gün gönderdiğim
Beş kişiyi almışsınız, teşekkür ederim.
Şimdi, çok kıymetli bir hemşehrim geldi...
—
— Nee ... Baş Bakanlıktan tamim mi?...
Canım icabederse Başbakana ben söylerim...
Politik yatırım devam ediyordu...
Bektaş :
— Zahmet etmeyin efendim.
Baş Bakan (!) olduğunuz zaman gelirim, dedi.

AYIP OLMAZ MI?

«Merkezden yeni adayımız gelecek
Hem kasabalıya hem köylüye nutuk verecek.»
Diye, parti başkanı köylere haber saldı.
O gün kasaba pek şenlikliydi.
Davullar istasyonda da gümbürdedi.
O inerken, Tren yolcuları da şenlendi
Bir adayın indiğini onlar da öğrendi.
Aday bey, kendi kendine :
«Meğer ben neyimişim» dedi.

* * *

Bir meydan, bir kalabalık ve bir kürsü.
Aday bey, Uç Beşiyle çıkageldi,
Hemen kürsüye. Bir, bir daha öksürdü :
— Benim candan sevgili hemşehrilerim!
Ben sizi iyi bilirim!
Geldiğim yerdekilere dinletemedim!
Bari siz dinleyin!..
Ben kazanır kazanmaz,
Kasabaya Hava gazı; köylere elektrik getireceğim!
Aday kürsüden indi, Bektaşî yanına yaklaştı :
— Aman bey ayıp olmaz mı?...
Aday, «anlıyamadım?» deyince.
Bektaşî de :
— Gazı Sizden evvelki söz vermişti de, dedi. M

BAYRAMA KADAR DÜŞÜNEYİM

Ramazana bir gün vardı,

Hoca geldi Bektaşiye sordu :

— Nasıl bu sene oruç tutacak mısın?

Bektaşi birden ciddileşti :

— İmanım bu mühim bir sual, dedi.

Bu gibi şeyleri iyice düşünmeli,

Varını yoğunu hesabedip öyle karar vermeli.

Müsade edin, ben de bayrama kadar düşüneyim

Sonra size cevabımı veririm!...

BEN DEĞİL SİZ

Liseyi iyi derecede bitirmişdi

Hukuk fakültesine kaydedildi.

Haziran dönemi sınavları başladı.

O gün Medeni Hukuk Vardı.

Bektaşi imtihan odasına girdi.

Profesör sordu :

— Farzet öğrencilerimden birisi nişanlısınız

Benim de onunla alakam oldu.

Siz durumu anladınız.

Bu olayın hukuki neticesi ne olur ?

— Bir boşanma davası olur.

— Fakat daha evli değilsiniz?

Bektaşi, hocaya tekrar baktı :

— Ben değil, siz evlisiniz, dedi.

BEN GÖRMEYİYİM DE

Bektaşı köyde doğdu, köyde büyüdü.
Terbiyeli ve yakışıklı bir gençti.
Evleneceği kızı görmek istedi.
Memiş ağa kızdı :
— Canım eski köye yeni icat mı çıkaracan?
Bektaşı diretti :
— Hiç olmazsa bir defa görmeliyim, dedi.
Giyindi kuşandı, uzak bir köye gitti.
Pınarın başında narın bir kız gördü.
«Tamam, ben bunu isterim» dedi.
«Allahın emrile düğün» gönderdi.
Babası kızını Bektaşıye verdi.
Nişanlandı, çabucak nikah kıyıldı.
«Düğün dernek» yapıldı,
Gelin Bektaşının evine getirildi.
Gerdek zamanı Bektaşı odaya girdi.
Gelinin duvağını kaldırdı.
Duvak kalkınca, Bektaşı şaşırıldı!
Bir kenere çekildi, suratı asıldı.

* * *

Gelin, gördüğü kız değildi.
Olaydan habersizdi, masumdu.
Yetim, amcasının yanında kalıyordu.
Amcası, kızının yerine onu yollamıştı.

* * *

Gelin damadın yüzüne baktı baktı :
— Ben sizin köyün adetlerini bilmem.
Nasıl hareket edeyim, söyler misin?
Bektaşı Yüzünü çevirdi :
— Aman ben görmeyeyim de
Nasıl hareket edersen et, dedi.

BEN DE YARATIRIM

Kendi köyli çok fakirdi.
Bektaş, kalkınma için didindi.
Olumlu bir netice sağhyamadı.
Herkes söyledi. Kimse yanaşmadı.
Seyretti tabiatı, Toprağından taşına.
Söylendi : «yapamazsın tek başına.»
Yürüdü Çatağın dereden yana
Gitti oturdu suyun kenarına.
O sıra, köyün imamı geldi :
— Erenler bir şey mi yapacaksın?
— Evet Çamurdan adam yapacağım.
— Haşa öyle şey olur mu?
— Gülüm insan neden yaratıldı?
— İnsanı Allah yarattı.
Bektaşın yüz hatları gerildi :
— Aklını ve riskini vermedikten sonra
Ben de yaratırım, dedi.

TESKİYESİ BOZUK

Bektaş Baba ad taktı tüm şişelere
Her zaman «teskiyesi bozuk» dedi durdu.
Meraklılardan birisi sordu :
— Baba neden teskiyesi bozukmuş?
— Evlât, kim görse bunu benim yanımda,
Ama içine su mu, zeytin yağı mı ne konmuş?
Bilinse de bilinmese de Rakıdır denir sonunda.
Bu sebepten teskiyesi bozuk derim şişelere. M

ORASINI ALLAH BİLİR

Ülkede şarap yapmak menedilmişdi.
Bu işi padişah kontrol ederdi,
Şarap yapanın kellesini vurdururdu.

* * *

Gelecekte Bektaşîye şarap lâzımdı.
Bağ bozumu zamanı da gelmişdi.
Üzümleri topladı, küplere doldurdu.
Hakan, değişik kıyafetle oraya geldi
Durumu görünce Hiddetlendi ve sordu :
— Bu üzümîleri niçin küpe dolduruyorsun?
— Dolduruyorum ki orada sirke olsun.
Hükümdar biraz yumuşadı :
— Sirke dersin ama, ya şarap olursa!
Bektaşî rahatlıkla :
— Orasını Allah bilir, dedi.

TEKMELEME

Bektaşî o gün dalgındı. Durup dururdu.
Oradan geçen ham evrahın biri.
Geldi Babaya bir tekme vurdu.
Bu ani taarruzdan, şaşırđı Bektaşî.
Sesini de çıkarmayınca, Adam sordu :
— Neden konuşmazsın?...
Neden bir şey yapmazsın?..
Ham Evrah böyle sorunca, Bektaşî de :
— Seni de bir hayvan tekmelese,
o zaman ne yaparsın? dedi.

DÖNER DOLAP

Ekinler susuzluktan bunalmışdı.
Bektaşî tarlasının başına kuyu kazdı
Kuyuya bir de döner dolap yaptı.
Dolaba merkebinî bağladı.
Merkep kuyunun etrafında yürüdü.
Hayvan yürüdükce dolap da döndü.
Dolap döndükce kuyudan su çıktı
Çıkan su ile Bektaşî ekinini suladı.
Ekin sulandıkca verimi arttı.
Sonra, bir akıl daha düşündü.
Çalışırken eşegin gözlerini bağladı.
Boynuna da bir çingirak takdı.
Tüm köylü bektaşînin icadına şaşdı.
Koca köyde bir de Ham evrah verdi.
Ham adam Bektaşîyle alay etmek istedi.
«Hem de vakit geçiririm» dedi.
Bektaşî çalışırken adam oraya gitti :
— Erenler, dedi, galiba senin eşegin hüneri çok!
— Ne yaparsın fakirlik, başka çarem yok.
— Ama günahdır gözünü neden bağladın?
— Kendini düz yolda sansın
Başı dönmesin, Diye bağladım.
— Boynundaki de Ne?
— Çingiraktır. Eşek yürüdükçe sesi gelir.
Ses geldikce oraya değil, işime bakarım.
Ne zaman eşek durur. O zaman ses kesilir.
Ben de gider tekrar sürerim.
Ham Evrah güldü :
— Ya eşek durur kurnazca başını sallarsa!
Deyince, Bektaşî güldü :
— Bizim eşekde seninki kadar akıl ne arar, dedi.

SENİN GİDECEĞİN YERDEN

Bektaşî onu eşeğin sırtında gördü.

Sordu :

— İkiniz birden nereden?

Ham Evrah soruya içerledi :

— İkiniz de ne demek? dedi.

Boynunu büktü yürüdü.

* * *

Sair bir gündü.

Ham Evrah Bektaşîyi merkeple gördü

içinden«ben de onu kızdırayım» dedi,

O da sordu :

— İkiniz birden nereden?

Bektaşî de :

— Senin gideceğin yerden, dedi... M

NE DIYE CENNETİ BIRAKIRSINIZ

Bir hoca vardı o sene mahallede

Adam zengin mi zengindi.

Cimri mi cinriydi.

Ama bir de onu dinlersen

Her vaazında fakirliğin sevabından,

Fakirlerin cennette en yüksek mevkide,

Dünya mahrumiyetinin acısını çıkaracağından,

Sözlerine başlarken anlatırdı.

Sözlerini bitirirken anlatırdı.

Hocayı yakinen tanıyan Bektaşî

Bir gün dinledi, dinledi.

Ve ayağa kalkdı şöyle söyledi :

— Hocam, Mademki Cennettir methi meramınız.

Orayı ne diye yalnız bizlere bırakırsınız!

HELE GÖZSÜNLER

Köyde yaşlıca bir imam vardı.
Yanına bir de genç hoca tayin edildi.
Fakat bir türlü fikir anlaşması olmadı.
Günlerden bir gün halk camiye toplanmışdı.
Genç Hoca minberde bir kitap okuyordu
Cemaatte, arada bir «Amiin» diyordu.
Genç «Veledalin» deyip sayfayı bitirdi.
Büyük hoca hemen atıldı :
— Veleddaallin diye okuyacaktın!. Dedi.
Genç hoca da ona itiraz etti :
— Doğru okunuşu «Veledalin» dir dedi.
Karşılıklı itirazlar devam edince;
Bektaşî de kalkdı, kapıya yürüyünce;
Ahabından birisi Babanın abasını çekti :
— Namaz kılmadan mı gidiyorsun?
Bektaşî Yavaşca :
— Hele hocalar «Veledalin'i» gözsünler
Ben gene gelirim dedi.

BEN SÖYLEMEDİM

Hükümdar kır atını çok severdi.
«Bakımı iyi olsun» diye,
Günbegün tenbih ederdi.
«Kim benim atımın öldüğünü söylese
Onun kellesini uğururum» derdi.

* * *

Günü saati geldi, at öldü..
Haber vermiye kimse cesaret edemedi.
Seyisler birbirine bakıştılar.
«Laf değil kelle gidecek» dediler.
İçlerinde birde Bektaşî seyis vardı.
«Gamlanmayın ben hallederim» dedi.
Bu işi kendi üzerine aldı .
Nihayet padişahın huzuruna çıktı :
— Efendimiz, hayvanınız sırt üstü yatıyor!
Yemiyor, içmiyor, kıpırtamıyor.
Hatta nefes bile almıyor..
Derken, padişah sözünü kesti :
— Be adam şuna öldü desene!
Bektaşî rahat bir nefes aldı :
— Efendimiz, ben söylemedim
Siz söylediniz, dedi..

MUKAVELELİ KİRA

O sene kışlık oldu.

Bektaşî iş bulmak için şehre gitti.

Evvela oturacak bir ev buldu.

Ev sahibi ile anlaşmak istedi.

«Kiranızı, işe girersem verebilirim» dedi.

Ev sahibi zengindi. Teklifi kabul etti.

Aradan tam Altı ay geçti.

Çok uğraşdı, bir işe giremedi.

Ev sahibi de birşey isteyemedi

Mart Nisan, derken harman zamanı oldu.

Bektaşî, Hayırlısını köye gitmekte buldu.

Ev sahibine Allahısmarladığa gitti.

Gideceğini duyunca, Ev sahibinin rengi attı :

— Kirayı vermeden mi gideceksin?

Bektaşî gayet soğukkanlı :

— Malumunuz kira işi mukaveleye bağlı

İş bulsaydım memnuniyetle verecektim.

İş bulamadığım için, üzülerek veremedim.

İyice tutuşdu ev sahibi :

— Pekey ben bir fedakârlık yapayım

Kiranın üç aylığından feragat edeyim.

Haydi bir fedakârlıkta sen yapiver..

Fakir Bektaşî gülümsedi :

— Hay hay kabulüm, dedi.

Üç ayından sen feragat ettin

Kalan üç ayından da ben feragat ederim!

SÖZÜNÜN ERI

Cimrinin biri Bektaşiyi davet etti :

— Erenler buyur bize gidelim.

Allah ne verdiyse,

Tuz ekmek bile yiyelim.

Bektaşi : «Gene konduk» dedi.

Beraber cimrinin evine gitti.

Baba bekledi çeşitli yemek.

Sofra geldi, üzerinde biraz tuz ekmek.

Bektaşının iyiden canı sıkıldı.

Bir kere oturmuştu, söyleyemedi.

Sofra kalkmadan kapı çalındı.

Cimri pencereden baktı, bir dilenci.

«Allah versin» diye seslendi.

Dilenci gitmedi.

«Başka kapıya» dedi, rica etti.

Dilenci, boyun büktü, gene gitmedi.

Bu sefer cimri küplere bindi :

— Sen defolup gitmezsen ben bilirim!

Gelirsem de kafanı patlatırım!.. dedi

Bektaşi hemen yerinden kalkdı,

Pencerenin önüne koştu.

— Git evlâdım, efendi sözünün eridir, dedi.

RAMAZAN BENİ TUTTU

Ramazan adında bir karakol çavuşu
Bu adam sert mi sert. Tuttuğunu sopalardı.
Bütün kasaba'lı titrerdi görünce onu.
Yakaladığını sorgusuz içeri atardı.
Ramazan ayıydı Bektaş, düştü bunun eline.
Aleni oruç yemekten içeri tıkıldı.
Karakolda yatırıldı bayrama kadar.
Ramazan hitti, çıkardılar bayram şerefine.
Bir tanıdığa rastladı, Giderken evine.
Adam, Bektaşiği bitkin görünce :
— Nasıl erenler, Ramazanı tuttun mu?
Diye sordu, Bektaş de :
— Hayır Bu sefer de
Ramazan beni tuttu! dedi.

DİLİN VARMİYOR

Bektaş Ramazan akşamı camiye gitti
Tam saatında hoca minbere çıktı :
— Ey mümin kullar! Mühimdir anlatacağım.
Sizlere, Allahın sıfatlarını sayacağım.
Allah, ne yerdedir ne göktedir.
O, ne şarktedir, ne garptadır.
Ne sağdadır, ne soldadır.

.....
Hoca saydı saydı, birara durakladı.

Bektaş hemen ayağa kalktı :

— Aman hocam, neredeyse «Allah yok» diyeceksin
Diyeceksin ama, dilin varmıyor!... dedi.

ALLAHIN İŞİ

Bektaşi yola çıktı yayan yapıldak.
Gideceği yer de bir hayli uzak.

Gide gide yoruldu, yavaşladı.

Uzaktan bir atlı çıktı.

Atla geldi, iyice yaklaştı.

Adam gevezenin biriydi.

Bektaşiyle şöyle konuştu :

— Baba bir müşkülüm var. Beni aydınlat.

— Elimden gelene hay hay evlat!

— Merak bu Baba; Şimdi Allah Ne iş yapar?

— Kabul anlatırım ama, bir şartım var.

Sen in, ben bineyim!

— Sebebi ne; niçin ineyim?

— Evladım bu sual yüksekten gelir

Cevabı da ancak yüksekten verilir!

Geveze, hemen attan indi.

Bektaşi de sıçradı ata bindi.

Adam, sabırsız. Tekrar sordu :

— Söyle Baba Allah şimdi ne iş yapar?

— Allah ne yapsın şu anda, seni indirdi.

Sonra da beni bindirdi.

«Deeh! dedi, Bektaşi oradan uzaklaştı.

TERLEMEK İÇİN

- Bektaşi tarikatına mensup bir tabip
İç hastalıklarından asistanlığı bitirip
Arkadaşları gibi, mütehassıs olması için,
İmtihan kurulundan geçirilecekti ilkin,
Mümeyyizler sınav odasına toplandılar.
Asistanı çağırıp, şu sualleri sordular :
- Hastayı terletmek için ne yaparsın?
 - Baharatlı madde ve ihlamur içiririm.
 - Başka ne yaparsın?.
 - Arkasına tendirdi ot sürerim.
 - Daha ne yaparsın ?
 - Vix veya kapsolin sürerim
 - Başka?
 - Termojen tatbik ederim.
 - Daha başka ?
 - Opon, Aspirin içiririm.
 - Daha sonra ?
 - Huzurunuzda imtihana getiririm.

KATIR YUMURTASI

Bektaşının bir merkebi vardı.
Ekinini o taşır. Düvenini o sürerdi.
Değirmene de onunla giderdi.
Herkesin bir günde gördüğü işi
Eşğiyle iki günde yapardı Bektaşi.
Çok niyetlendi bir katır almağa,
Bir katır iki bin lira.
Gücü yetmedi buna.
Bir gün merkebe buğday yükledi,
Buğdayı satmak için kasabaya gitti.
O gün pazar yerine karpuz yığmışlardı.
Görünce kapuzları, ne olduğunu bilmedi.
Yaklaştı sergiciye sordu :
— Nedir bu garibeler?
— Bunlar Avrupadan geldi. Katır yumurtasıdır.
— Allah Allah, neler icadederler dedi.
Bektaşi bir lira verdi, bir tane aldı.
Heybesine koydu, sevinerek yola çıktı.
Bir pınarın başında konakladı.
Heybeden ekmek çıkartayım derken, karpuz çıktı.
Karpuz aniden, bayıra doğru yuvarlandı.
Yuvarlanırken bir taşa çarpdı parçalandı.
O sıra, taşın dibinden bir tavşan kalktı.
Bektaşi :
— Eyvah, dedi, şaşkın şaşkın bakdı.
Canı sıkıldı, üzüntülü köye geldi.
Karısı kapıda karşıladı :
— Hayır olan efendi? rengin soluk! dedi.
Bektaşi başından geçenleri anlattı.

Karısı :

— Aklim ermedi, dedi bu işe.

Hem de üzıldüm öyle gidise!

Getirseydin biner anamgile giderdim!

Bektaşi hemen bastonu kapdı,

Karıya bir iki yapıştırdı :

— İki günlük sıpanın belini mi kıracaksın? dedi

Karısı :

— İlahi efendi şakadır bu,

Hiç katır yumurtası olur mu?!

— Ben de biliyorum olmuyacağını

Amma şu «gâvur icadı» deyince geçmemeli

. Herifler bakarsın yapar mı yapar.

CENAZE GELİYOR

Mahalleli telaşlı, Bir cenaze vardı,

Konu komşu toplanıp cenazeyi aldılar.

Mezarlığa doğru yollandılar.

Ölenin karısı, peşinden ağladı :

«Bizleri nasıl bıraktın!...

Nereye gidersiisin!...

Gideceğin yerde od yok,

Amanın, ocak yoook!...»

Duydu bunları Bektaşi,

Avludaki karısına seslendi :

— Kapıyı aç hatun!

Bizim eve cenaze geliyor, dedi.

İÇİNDE GİTMEYİNDE

Üç arkadaş arasında bir tartışma oldu.

Konu :

«Cenaze götürülürken tabutun neresinde gidilir.»

Sordular birbirlerine : «Bunu kim bilir?»

«Önünde gidilir.» Dediler, anlaşılamadılar.

«Sağında gidilir.» Dediler, anlaşılamadılar.

«Solunda gidilir.» Dediler, anlaşılamadılar.

Gidip hocaya danıştılar.

Hoca da :

— Önünde gitmek günahdır!

Cenazenin daima ardından gidilir!

Dediyse de, tam ikna olamadılar.

«Gidelim bir de Bektaşiyeye soralım!» dediler.

Hocanın yanından kalkıp, Bektaşiyeye geldiler.

«Baba Erenler, mesele böyle böyle!» dediler.

Bektaşi de :

— Aman yavrularım tabut içinde gitmeyinde,
Neresinden giderseniz gidiniz!... Dedi.

ZEVKLERİNE BAKSINLAR

Bektaşi dervişleri toplanıp sayfiyeye gittiler.

Denize yakın bir yerde oturup, demlendiler.

Padişahın saltanat kayığı aniden be'irince

Baktılar ki heybetli gelir, şaşkırdılar önce.

Tek çare, hemen kalkıp namaza durdular.

O mezeler, o şişeler cümlisi açıkta kaldılar.

Padişah yaklaştı, kayıktan bunları seyre daldı.

Dervişler ise hiç tutumu bozmadılar.

Bir birlerine baka baka, eğilip doğruldular.

Padişah bir hayli baktı :

— Anlaşıldı, zevklerine baksınlar! dedi.

RAMAZANIN KIRK ALTISI

Mahalleli böyle bilirdi :

«Bektaşî Ramazanı tutmaz.»

Gene de sık sık gelir, Ramazanı sorarlardı.

Bektaşî ise cevap vermekten bunalmazdı.

Bir sene hasabını iyi bilmek için

Ramazanın ilk gününden başladı.

Bir çömleğe her gün bir taş attı.

Bunu gören küçük oğlu Yalçın,

Babasını kolladı,

Çömleğe bir avuç taş attı.

Bir kaç gün sonra bir komşu geldi :

«Ramazanın kaçıdır?» diye sordu.

Bektaşî :

— Durun çömleğe bakayım! dedi.

Kilere gitti, taşları saydı, geri geldi :

— Bu gün Ramazanın Kırk Altısı... Dedi.

NEYE YARARSINIZ

Bektaşinin komşusunu haksızlığa uğrattılar.

Götürüp ceza evine tıkdılar.

Bektaşî, ahbabı olan valiye gitti.

Komşusu için yardım istedi.

Vali Bektaşiyi dinledi ve :

— Biz, torpili sevmeyen valilerdeniz!

Zabıta işlerine müdahale edemeyiz!

— Manevi himmet kerem buyurmaz mısınız ?

— Emri ilâhiye hiç karışmayız!

Bu cevaplara Bektaşî içerledi :

— O halde neye yararsınız? dedi.

SEN BÖYLE YAPARSAN

Bektaşı yoksulluktan iyice bezdi.
Ulu bir ağacın dibine gitti.
Çimenlerin üstünde dikildi.
Nihayet ellerini yukarı açtı :
«Tanrım, şu canımı alda beni kurtar!»
Diyeceği sırada, Ağaçtan bir çatırtı
Kocaman bir dal, Bektaşinin kafasına...
Kendini bir kenara zor atabildi :

— Hey Allahım! Dedi,
Bana biraz dünyalık ihsan et! Derim.
Böylesine Kırk yıldır dua ederim.
Onca senedir hiç aldırmadın!
Kırk yılda bir ölüm isteyem dedim,
Daha ağzımızdan çıkarmaya bırakmadın!
Hemen Azraili tepeme indirdin!
Sen böyle yaparsan kulların ne yapsın?

HAK REVAMIDIR

Bektaşı oruç yedi diye getirildi.
Kadının huzuruna dikildi.
Beraberinde İki de şahit belirdi.
Bektaşı şahitlere itiraz etti.
Kadı, sebebini sordu.
Bektaşı de :
— Kadı efendi! dedi
Milyonlarca insan vardır.
İki kişi, Hak revamıdır?!...

TAVUKLA ISBANAK

Bir sofı Bektaşıyı yemeğe davet etti,
Bektaşı onu kırmadı. Kabul etti.
Elbisesini değiştirdi, sofunun evine gitti.
Sofra geldi, Tam tekmil kurulmuş.
Sofunun önüne bir tavuk,
Bektaşının önüne bir tabak isbanak.
Ekmek ve meyvesiyle karşılıklı konmuş.
Bektaşı, «Olmaz» dedi,
Isbanağı uzattı sofunun önüne .
Sonra tavuk tabağını aldı eline,
Sofı sebebini sorunca :
— Efendim! dedi, Isbanak Cennet yemeğidir.
Onu yemek bizim haddimiz değildir.
Bu fakire bir piliç de çok gelir.

GIDERSEM DAHA GELEMEM

Ramazan geldi.
Aynın biri, beşi ve on beşi.
Halâ oruca başlamadı Bektaşı.
Mahalle hocası da duydu tutmadığını.
«Gideyim tenbih edeyim bari» dedi.
Kalkdı Bektaşının yanına geldi :
— Erenler! deği, Ramazan geldi gidecek,
Zatınız oruca ne zaman girecek?
Bektaşı gülümsedi :
— Mubarek Ramazan gider, gene gelir.
Anıma ben gidersem, bir daha gelemem. dedi.

AHRETTE İÇELİM

İçkinin yasak olduğu devirdi.
Nerede içki içerse Bektaşî
Polislerce bastırıldı orada.
Son çare olarak mezarlığı düşündü.
Sakince bir gündü.
Topladı arkadaşlarını,
Mezarlığa kurdu sofrayı.
Birlikte demleniyordu.
Geldiler orada da yakaladılar.
Baba fena halde bozuldu :
— Nebu yahu!dedi,Dünyada rahat vermediniz.
Bırakın da, bari Ahrette rahatca içelim!...

ALLAHIN EVİNDE

İçki yasak. Padişah takibat yaptırırdı.
Sık sık Bektaşinin evini bastırırdı.
Baba baktı, polislerden rahat yok.
Düşündü kendi kendine : «Yer çok»
«Amma içecek yer yok...»
Bir ara, «tamam buldum!» dedi.
Aldı rakısını mezesini, doğru mescide.
«En emniyetli yer burasıdır.» Dedi,
Hemen kurdu fakir sofrasını.
Oturdu, mezeler önünde, kadeh elinde.
Polisler duydular, geldiler bastılar.
Bektaşî kızdı :
— Yahu, dedi, siz isyankâr mısınız?
Kendi evimde içerim rahat bırakmazsınız.
Hiç olmazsa Allahın evinde rahat bırakınız!..

ELİMDEN GELİR Mİ

Hoca yolda Bektaşiye rastladı :

- Baba Erenler! Neden oruç tutmazsın?
- Vallahi pek dermansızım.

Aradan iki gün geçmişti.

Hoca Bektaşiyle gene karşılaştı :

- Bu akşam bize iftara buyurmaz mısın?
- Hay hay memnuniyetle.
- Hani oruca gelince halim yok dersin.
İftara gel deyince hemen koşarsın.

Bektaşi gülümsedi :

- Ben Allahın bir kuluyum
Emrini yerine getirmiyecek olurum.
O, kulunu daima affeder.
Fakat ahbap davetini kim reddeder.
Ahbabın gönlünü kırarsam, yapılır mı?
Kırmak!.. Bu benim elimden gelir mi?..

UTANMAYIN EFENDİM

Ramazan geldi.

Oruç tutmadı Bektaşi.

Ustelik rakı da içti.

İçerken gördüler bir gün, yakaladılar.

Götürüp Padışahın huzuruna çıkardılar.

Padışah :

- Bak Erenler! Bu gün mübarek gündür.
Orucu tutmazsın, üstelik rakı içersin.
İnsan şu sarıktan utanır.

Bektaşi önüne baktı :

- Utanmayın efendim, Bir daha sarmam!... Dedi.

SAĞCI SOLOU

Öylesine acayip zamanlar oldu.
Güzel ülkemize garip sözler doldu.
Her devirde bir telden vuruldu.
Hele «sağcılık solculuk» aldı yürüdü.
Hatta «ortanın solu» da dendi.
O ateşli mevsimlerden bir gündü.
Listeye girmiş bir aday,
Yolda Bektaşıyla karşılaştı.
Selâm vermeyi bile unutmuşdu.
Hemen Babaya sual sordu :
— Erenler siz sağcı mısınız?..
—
— Yoksa solcu musunuz?..
Bektaşi boynunu büktü, güldü :
— Aman imamım, ben politikadan anlamam.
Elhamdülilâh kendi yolumdayım, dedi.

GARIP YOLCU

Bektaşi Babaya sordular :
— Siz hangi cephedensiniz?
— Biz dost cephesindeyiz!
— Hangi partidensiniz?
— Ziyafet partisindeyiz!
— Sağcılık, solculuk
Aşırı mı, mülâyım mı?
— Siz ne dersiniz deyiniz.
Ben ne aşırı sağcıyım,
Ne de aşırı solcuyum.
Böylece öz vatanımda,
Garip bir yolcuyum!

OTOBÜS DE GAVUR İCADIDIR

Otobüs tamamen doluydu
Konyıya gidiyordu.
Soförü Bektası, yolda radyoyu açtı.
Bir ham adam ayağa kalktı, bağırdı :
— Kapat şu gavur icadını!...
Yolcular da şaşırdılar bu çıkışa
Başlarını çevirdiler adamdan yana.
Bektası, radyoyu kapattı.
Gelinec benzincinin yanına,
Arabayı durdurdu.
Benzinciye bilet parasını verdi.
«Ben gidince o adama verirsin» dedi.
Sonra hamın yanına vardı :
— Affedersiniz motorda arıza oldu.
Kablosu sizin koltuğun altından geçer
Aşağı ininde bir bakayım, dedi.
Adam boynunu bükerek indi.
Muavin kapıyı kapattı, Bektası gaza bastı :
— Otobüs de gavur icadıdır
Ser. kağıyla gelirsın, dedi.

HİRİSTİYAN OLDUM KURTARDIM

Ramazan da Bektaş,
 Bir kenarda ekmek yiyordu.
 Birisi de geldi, yanına oturdu.
 Polis bunları gördü. İkisini de yakaladı.
 Doğru götürdü kadının huzuruna.
 Kadı dinledi, obir adamı mahkûm etti.
 Sonra da Bektaşiyi sorguya çekti :
 — Sen neden orucunu yedin?
 Bektaş, arkadaşını da düşündü :
 — Ben hıristiyanım efendim, dedi.
 Kadı yumuşadı birden :
 — O halde serbestsin!...
 — Serbestsem müslüman olmak isterim!..
 Deyince Bektaş, Kadı iyice yumuşadı :
 — Pek alâ. Buna çok sevindim.
 Hemen müslüman olabilirsiniz!..
 — Olayım amma, bir şartım var!
 — Nedir? Söyle bakalım!
 — Şu adamı da affedin!...
 Kadı itirazsız şartı kabuletti.
 Sonra da Bektaşiyi iman telkin etti.
 Her ikisi de mahkemeyi terketti.

* * *

Bektaş yolda gülerek arkadaşına baktı :
 — Bir daha tedbirsiz olmayasın!
 Bak hıristiyan oldum kendimi kurtardım.
 Müslüman oldum seni kurtardım, dedi.

ÜÇÜNCÜSÜNE VARIRSAN

Orta yaşlı, hopbaca bir kadındı.

Bektaşî babaya geldi :

— Baba efendi, ikinci kocam çok azgın!

Beni hiç söyletmez. Her gün döver.

Ne olur, bana bir yol göster!...

Ben ne yapmalıyım?...

Bektaşî sordu :

— İlk kocan nasıl bir adamdı?

— O daha iyiydi. Beni hiç dövmezdi.

Yalnız, ara sıra tenkit ederdi.

— Bak kızım! mademki öyle..

Çok yaşamasına dua etmelisin!

Kadın, hayretle :

— Ben kurtulmak isterim, sen dua et dersin!

— Evlâdım, ilk efendin tenkit ediyor.

İkincisi de dayak atıyor.

Eh, bir üçüncüsüne varırsan!..

BU FAKİRE DE CAN GELDİ

Ramazan ayı, sahur vakti oldu.

Bektaşî de kalkıp o gün oruç tutdu.

Çalışırken öğlen sıcağına dayanamadı.

Gidip ağzını bir çeşmeye dayadı.

Bu hali gören softanın biri seslendi :

— Aman ne yaptın, oruç gitti!..

Bektaşî de :

— Biliyorum oruç gitti.

Amma bu fakire de can geldi! dedi.

TORUNUNA MI

Düşündü taşındı Bektaşi.

İçinden çıkamadığı meseleyi,

Hocadan sormağa karar verdi :

— Hocam dedi,

Bizim Peygamberimiz

Allahın Habibi, göz bebeği değil mi?

— Evet öyledir.

— O halde söyle ne işti.

Peydaholdu yezid denen serseri iti.

Peygamberin torunlarını zalimce şehit etti.

Cenabı Hak herşeye kaadirken

Neden o zulümlere göz yumdu?

Hoca verecek makul cevap bulamayınca :

— Hayrihi ve şerrhi, Min Allahi Taalâ!..

Sus, Allahın işine fazla karışma!...

Çekil karşımdan kâfir, oldun, dedi,

Bektaşi döndü :

— Öyleyse, dedi, ben de gidiyorum

Sen bilmezsen papaza sorarım!...

Bektaşi papazın yanına gelince durdu,

Aynı suali ona da sordu.

Papaz ciddi bir tavırla :

— Bak erenler, bizim Peygamberimiz

Üstelik Allahın oğludur.

Gene de nasıl öldü! Bilmiyor musun?

Başına dikenli taç giydirdiler.

Kollarını ayaklarından çarmıha gerdiler.

Ayaklarını kanlar içinde çivilediler...

Bektaşi papazın sözünü kesti :

— Anladım, anladım dedi.

«Kendi oğluna hayrı olmayan babanın

Torununa mı hayır eder» diyeceksin!...

PALAVRA

Ramazanın son günlerinde.
Aklı erenler toplandılar.
Söyleştiler,
Dertleştiler, anlaşılamadılar.
Ve yakınıp üzüntülü göründüler.
«Mubarek Ramazan gidiyor» dediler.
Nihayet Bektaşî de söze karıştı :
— Ramazan gidiyor diye kederlenirsiniz.
Sonra, bayram gelince de sevinirsiniz.
Siz o palavrayı başkasına yutturun dedi.

BES LIRA AZ BİLE

Bir Ramazan akşamıydı.
Mahallenin hocası ve komşu Bektaşî...
Bunları, iflara çağırıp zenginini biri.

* * *

Yenildi, içildi ve sohbeta dalındı.
Zengin, sorguya çekti hocayı :
— Tütün istimal buyrulur mu?
— Estağfurullah mekruhtur...
— Rakı sofrası kurulur mu?...
— Tövbe tövbe, haramdır!..
— Çalgıya falan merakınız var mı?..
— Efendim! Dünya eğlencesi zulümdür.
— Kadın kız falan onlara bakar mısın?
— Hâşa, Hâşaa!.. günah buyrulur.

* * *

Sonra sualler Bektaşiye de soruldu :

- Erenler sigara içer misin?
- Eyvallah imanım...
- Raki içer misin?..
- Eyvallah, efkâr dağıtır imanım.
- Çalgı falan dinler misin?
- Yeter ki kulağa hoş gelsin.
- Kadın kızla nasılsın?
- Bulursak aramızdan su sızmaz.

Mülakat böylece bitti.

Zengin de hemen kâhyaya döndü :

- Haydi evladım! Bir lira hoca efendiye,
Beş yüz lira da Bektaşiye.

Dedi, verilmesini emretti.

Büyük mükâfatı uman hoca hiddetlendi :

- O dinsize Beş yüz bana neden bir?
Diyerek zengine sertce çıkışverdi.

Zengin ise şu cevabı verdi :

- Senin hiç masrafın yok!
Bektaşinin ise masrafı çok.
Beş yüz bile az gelir!..

YIKIK KÖPRÜ

Köy Bektaşı köyü.
Kurulmuş bir pınarın başında
Ramazan ayı, vakit öğlende.
Kasabadan nafia müdürü gelmekte.

* * *

Çatak'ın yamaçta, hemen dere kenarında.
Koyunlar, kuzular, ot dersin diz boyunda.
Çoban oturmuş yol kenarına,
Koyulmacı önünde.
Pekmezini de yiyor, koyulmacımı da

* * *

Müdür çobana yaklaştı, yaklaştı :
— Merhaba çoban ağa!
— Merhaba begim!
— Çoban ağa, sizin köye Ramazan gelmedi mi?
Çoban uzattı elindeki değneğini,
Deredeki yıkık köprüyü gösterdi :
— İlâhi beg,
Bizim davarlar geçemezler bu köprüden
Senin Ramazanın geçebilir mi? dedi.

O ALLAH RIZASI İÇİNDİ

Ramazanın son günüydü.
Karar kıldı nihayet Bektaşî,
Camiye gitmek oldu ilk işi.
Alel aceledir kıldığı namaz.
Sonunda selâmını da vermez.
Arkadan bir softa farkettiler durumu;
Dedi ki :

— Derviş sende akıl yok mu?

Eğer varsa akıl

Kalk namazını yeniden kıl!..

Yeniden ağır ağır, iki rekât kıldı.

Namazı bitirince, softa hemen sordu :

— Nasıl, namazın hangisi hayırlı idi?

— Evvelki daha hayırlı idi.

— Neden?

— Çünkü o Allah rızası içindi.

TİCARET YAPMAYI DÜŞÜNÜYOR

Bektaşî Baba merkebine odun yükledi.

Köyünden ilçeye yollandı,

Gün ağarana kadar, bir hayli ilerledi.

Gitti gitti, Kârsı çayında mola verdi.

Yanına, kasabadan iki tacir geldi.

Babayı ve merkebinin yorgun görünce

Birisi takılmak istedi kendi gönlünce :

— Merhaba Baba erenler!

— Merhaba evlât!

— Erenler eşegin ne düşünüyor?

— Köyde odun çekmekten yorgun düşmüş de

Kasabada ticaret yapmayı düşünüyor!..

MARIFET KOYNUNA GİRMEKTE

Osmanlı hanedanlarındanı.

Ahbabı Bektaşîye rasladı :

— Baba o gün yanında bir kadın vardı.

Kimdi O? çok merak ettim.

— O benim helâllim.

— Ne dedin anlamadım.

— Yani, yengeniz olur imanım.

— Aman erenler, yüzü pek çirkin.

Onun koynuna nasıl girersin?..

Deyince adam, Bektaşî de :

— İmanım, sizinki pamuk gibi herkes girebilir.

Marifet bizimkinin koynuna girmekte' dedi.

HEMEN ATINIZ

Caminin çok kalabalık olduğu bir gün.

Vaiz, işretin fenalığından yakındı o gün.

«İçerlerin iki cihanda yeri yok» dedi.

Vaizin ifadesine canı sıkılan Bektaşî

Telaşla kalktı, dışarı çıkmak istedi.

O anda, koynundan yere düştü rakı şişesi

Ortalığı çnlattı şişenin sesi.

Öylesine bir ses ki,

Kendine baktırdı herkesi.

Bektaşî, işi bozuntuya vermek istemedi

Hemen başını cemaattan yana çevirdi :

— Şu murdarı ben çıkarıp attım.

Sizlerde de varsa hemen atınız, dedi

REVAYI HAK MIDIR

«Sen misin oruç yiyen?» dediler.

Bektaşiyi yakaladılar.

Doğruca mahkemeye götürdüler.

Kadı sordu :

— Mubarek günde yemek yenir mi?

Bu yaptığın doğru mu?

— Doğrudur kadı efendi. Ben yedim.

— Öyleyse haksızsın, cezalanmalısın!

Kadı böyle söyleyince Bektaşî üzüldü :

— Bir senedir aç gezdim!

Kimse gelip, «halin nedir?» demedi.

Bu gün ise, azıcık karımı doyurayım dedim.

Hırsız gibi, «haydi ceza evine!»

Bu yapılan revayı Hak mıdır? dedi.

SAMAN MI YIYORSUN

Bir Ramazan günü idi.

Bektaşî de o gün seferiydi.

Yolda giderken acıktı.

Çekildi bir ağacın gölgesine.

Bohçasını serdi önüne.

Çıkardı ekmeği peyniri.

Bunu görünce adamın biri :

— Hele bak utanmıyor musun?

Mubarek günde ekmek yiyorsun!

Deyince adam, Bektaşî de :

— Kuzum, dedi, sen saman mı yiyorsun?..

ON LIRAYLA

Bektaşi boş durmayı sevmezdi.
«Kâr eden ar etmez» derdi.
Sonunda şansı feâa gitmedi.
Nasılsa adamını buldu.
Bir otele garson oldu.
Zengin bir müşteri gelmişdi.
Giderken Baba'ya On lira bahşış verdi.
Bunu gören otel sahibi :
— Tabii meyhaneye!..
Bektaşi de :
— On lirayla Hicaza gidilmezya! dedi.

ZÜGÜRTLÜĞÜN FAYDASI

Bektaşi iki tacirler yola çıktı.
Eşkiyalar da bunların önüne çıktı.
Tacirleri soymağa başladılar.
Bir taraftan mal derdi,
Bir taraftan can derdi.
Tacirler ne yapacaklarını şaşırđılar.
Bektaşiye çekildi arusun ortasına.
Çubuğunu tellendirdi, sırt üstü uzandı.
Tacirin birisi, baktı Bektaşinin halına.
Çok içerde. Yaklaşdı yanına :
— Behey gamsız! Bizim canımız yanar.
Sen duman savurursun!..
Bektaşi hiç durumunu bozmadı :
— İmanım, dedi,
Senelerdir bu kula zügürtlük gökmüştü.
Tanrıya şükür, faydasını şimdi gördü.

MEMURİYET ALABİLİRSİN

Bir toplantı vardı mahalleli arasında.

Kalkınma değil, dedikodu toplantısı.

Sözün en son konusu da :

Memuriyete yeni tayin olmuş zatın birisi.

Adam için «kötü» dediler, «tenbel» dediler.

«Anlayış birliği yapamaz» dediler.

Hasılı dediler de dediler.

Hele Adamın biri iyice ileriye gitti :

— Canım O eşeğin biridir!.

Artık bunaldı Bektâşi, son konuşana döndü :

— Öyleyse sen de bir memuriyet alabilirsin! dedi.

OOO! SIZMIYDINIZ

Bektâşi Baba çay bahçesine gitti.

Arkadaşlarıyla oturup sohbet etti.

Hiç sevmediği gevezenin biri geldi.

Adam gecti sandalyayı, oturdu.

Bektâşi ise görmemiş gibi durdu.

Devamlı olarak diğerlerle konuştu.

Ama Geveze laf attı, rahat durmadı.

Söylendi söylendi, aidıran olmadı.

O ara, bir sinek kondu babanın boynuna.

Geveze fırsat bildi, iyice sokuldu yanına :

— Baba efendi, hayvan var arkanızda!

Geriye bir bakar mısınız?

Bektâşi başını çevirdi gevezeden yana :

— Ooo!.. siz miydiniz? dedi.

O GÜN DE AŞURE

Bektaşî bir gün hocaya gitti.

«Orucu bozdum! Ne yapmalıyım?» dedi.

Hoca, sakalını iyice karıştırdı.

Sonra Bektaşî babaya döndü :

— Onun yerine bir gün daha tutarsın,
Kaza edersin!...

— Bir gün, kaza niyetiyle tutayım! dedim.

Evde helva pişiyordu, dayanamadım yedim.

— Öyleyse onu da başka bir gün kaza et!..

— Ettim ama, o gün de aşure pişiyordu!...

BİR DAHA GELMEM

Bektaşî maddî kriz geçiriyordu.

«Mubarek gün dilek'ler kabul olur.» demişlerdi.

Bir cuma günü camiye gitti.

Namazını kıldı, sonra ellerini açtı :

— Borçluyum çoktandır ödeyemedim.

Ey ulu Tanrım! Evine ilk defa geldim!..

Ben, bunlar gibi günde beş defa gelemem.

Gelip gelip, seni taciz edemem.

Borcumu ödiyecek kadar para verirsen,

Bir daha da gelmem! dedi.

AHRETTE DE VER YANSIN

O gün de iftar toplantısı oldu.

Bir imam toplantıda vaaz verdi.

Sonunda lafı ahrete getirdi :

— Ey cemaat! düşünmeden içki içmeyiniz!

Bilin ki yarın ahrete intikal edeceksiniz!

İçtiğiniz şişeler, orada boynunuza takılacak!

Haftalarca mahşer halkına teşhir edilecek!..

Dinleyenler arasından Bektaşî ayağa kalktı :

— İmam efendi! şişeler boş mu, dolu mu?

İmam düşündü :

«Boş olsa hafif olur.»

«Dolu olacak!» Dedi.

Bektaşî imamın cevabına sevindi :

— İmanım, desene ahrette de «ver yansın!» dedi.

ERBABINDAN SORMALISIN

Kendisi softanın biriydi

Geldi, Bektaşîye sordu :

— Baba erenler! duydun mu?

— Neyi?

— Ezan okundu mu?

Bektaşî, softayı tepeden tırnağa süzdü,

Ve şu cevabı verdi :

— Gülüm, erbabını görünce durmalısın

Meramın ne ise ondan sormalısın.

BİR NOKSAN

Ramazan da iftar toplantıları yapıldı.

Her gün sırayla bir eve gidildi.

O gün de iftar toplantısı vardı.

Ev sahibi davetlilerden birine döndü :

— Esat Bey!

— Buyurun efendim.

— Daha evvelki toplantılara katılmadınız?

— Bu yıl hastalıktan gözümü açamadım.

— Geçmiş olsun. Kaç gün oruç tutabildin?

— Ancak bir gün tutabildim.

Ev sahibi bu seferde Bektaşiden yana döndü:

— Baba erenler sen kaç gün tuttun?

Bektaşi gayet ciddi :

— Benim ki, Esat Beyden bir noksan, dedi.

YANMAYAN YERİ VAR MI

Bektaşi otururken, hoca yanına geldi.

Epeyce konuştu,

Mevzuyu ahrete intikal ettirdi :

— Cehennem yedi kattır.

Birinci katında Binamazlar yanacak.

İkinci katında Küfürbazlar yanacak.

Üçüncü katında Kumarbazlar yanacak.

Dördüncü katında...

Böylece devam ederken hoca,

Dayanamadı Bektaşi Baba :

— Uzatma be imanım!

Şunun yanmayan yeri var mı ?

Sen ondan haber ver, dedi.

SADECE YERSİZLİK

Bektaşinin gönlü içki istedi.
Aksiliğe bak ki, hem de Ramazan da,
Hazırlandı. Kimsenin görmemesi gerek.
Baktı sağa sola, تنها bir zamanda
Gitti durdu Mescidin ortasında
Rakisiyle mezesiyle kurdu sofrasını.
Hoca gördü bunun sefasını.
Bektaşi'ye sertce seslendi :
— Bana bak! Senin yaptığın dinsizliktir!
Deyince, Bektaşi şu cevabı verdi :
— Yok hocam; ne dinsizlik, ne de imansızlıktır.
Yemin ederim ki, sadece yersizliktir.

SES ÇIKARMIYORSUNUZ

Hoca, vaazına başladı
— Ey cemaat, Allah ne yerededir!...
Ne göktedir!
Ne sağdadır!
Ne soldadır!
Ne alttadır!
Ne üsttedir!...
O, asla mekânlarda mevcut değildir.
O, ancak müminlerin kalbindedir!..
Diyerek vaazını tamamladı.
Bektaşi ayağa kalktı :
— Ey cemaat!. Biraz insaf ediniz...
Geçen gün ben, Allah camide aranmaz.
Dediğim zaman, «kâfir oldu» dediniz.
İşte hoca efendi de «burada yok» diyor.
Ama kalkıpda hiç biriniz,
Ses çıkarmıyorsunuz!.. dedi.

LOKMA DA BIZİMDİR

Aç gözlü, yüzsüz adamın biri.
Bu adam, Bektaşî'nin evine dadandı.
Akşam saat On dokuz, öğlen On iki,
Daima yemek zamanlarında gelirdi.
«Sofra Ali'nin erenler» derdi,
Karnını doyururdu hergün.
Usanan fakir Bektaşî birgün :
— Anladık imanım, sofrası Ali'nin
Lokma da bizindir, dedi.

BAKLAYI ÇIKAR

Derviş Mehmet küfürbaz mı, küfürbazdı.
Bektaşî Babanın nasihatlarından anlamazdı.
Bektaşî de bir baklaya nefes etti :
— Bunu dilinin altına koy, dedi.
Böylece günler aylar küfürsüz geçti.
Yağmurlu bir gündü.
Bektaşî ve derviş birlikde.
Sokakta ve bir pencerenin önünde.
Bir kadın, pencereden başını çıkardı :
— Baba efendi! biraz durur musunuz.
Beklediler saatlerce. .
Nihayet Bektaşî dayanamadı :
— Derviş, kapıya vurur musun.
Derviş gitti, kapıya vurdu.
Kadının başı, gene pencereden uzandı :
— Ayyii! kusura bakmayın,
Gitmişlerdir dedik.
Sizi çok mu beklettik?

- Kuzum bizden ne istersin, sen onu söyle!
— Şey, Baba efendi. Kuluçka kurduk.
Gurkun altına yumurta koyduk.
«Kavuklu bir adama bakılırsa
Civecivler külâhlı olur» dediler.

* * *

- Bektaşî sırlıslam, kendini süzdü,
Sonra Derviş Mehmede döndü :
— Haydı, dedi, Derviş Mehmet!
Gayrı sana da zahmet
Şu baklayı çıkar ağzından!..

YALNIZ SEN DEĞİLSİN

- Bektaşî ile hoca yoldalar.
Bektaşinin bir merkebi, hocanın bir atı var.
Akşam oldu, Bunlar bir yazıya geldiler.
Geceyi düzlükde geçirmeye niyetlendiler.
Karınlarını doyurup, yatmağa karar verdiler.
Hoca, yatmadan önce :
— Ya Rabbim atım sana emanet, deyince.
Bektaşî de :
— Şahım, benim merkeb de sana emanet! dedi.
Hoca kızdı :
— Aman günaha giriyorsun. Allaha emanet et!..
Dediyse de Bektaşî aldırmadı. Yattı uyudular.
Gün ağardı, bunlar da kalktılar.
Bir de ne görsünler!..
Atın yerinde yeller eser.
Hoca iyice kızdı :
— Bu nasıl iş!
Bektaşî de :
— Allahın kulu yalnız sen değilsin ya!..
Senden alır, verir başka bir kuluna, dedi.

HARAM İSE YAKARIM

Kalktı birisi, bir sual sordu :

— Tütün içmek helâl midir, haram mıdır ?

Bu yüzden, toplantı tartışmalı oldu.

Bazısı :

«Tütün içmek helâldir»

Bazısı da :

«Haramdır.»

Diye, her kafadan bir ses yükseldi.

Tartışma bir hayli bulandı ve duruldu.

Sonunda, aynı sual Babaya da soruldu.

Bektaşî, gayet sakin :

— Ben, haram ise yakarım !.

Eğer helâl ise içerim, dedi.

YARAT YARAT SALIVER

Bir gün Bektaşînin gönlü içki çekti

Çarşıya indi, bir şişe rakı aldı.

Rakının yanına bir de ciğer.

Bir elinde şişe, diğerinde ciğer.

Dalgın dalgın evin yolunu tuttu.

Giderken, köpeğin biri ciğeri kaptı.

Mezeliği gidince elinden,

Bektaşî vuruldu canevinden.

Bir hali vardı ki, sorma!..

Çevirdi başını yukarı doğru :

— Onun bunun riskıyla besledikten sonra,

Yarat yarat, saliver! Dedi.

KOVALIM GİTSİN

Bektaşı bir il'e savcı tayin olundu.
İlk işi de ceza evini teftiş oldu.
Ceza evi müdürüyle dolaşdı koğuşları.
Anlamak istedi, mahkûmların suçlarını.
Gezerken, sordu teker teker.
Hepsi de «kabahatsiziz! Masumuz!» Dediler.
İçlerinden bir tanesi suçunu itiraf etti.
Bu itiraf Bektaşının hoşuna gitti.
Hemen Ceza evi müdürüne baktı :
— Bu kadar kabahatsiz ve masumlar arasında!
Bu fena adamı bırakmak doğru mudur burada ?
Hemen kovalım gitsin!.. Dedi.

BEN AHRET YOLCUSUYUM

Zaman öylesine, devir öyle devirdi.
«Oruç vedit» diye Bektaşı,
Kadı'nın huzuruna getirildi.
Kadı tathya bağlamak istedi bu işi.
Bektaşı sorguya çekildi :
— Derviş efendi neden oruç yersin ?
— Seferiyim kadı efendi!..
Şahide soruldu, o da :
— Hayır efendim, seferi olamaz!
Tam Otuz senedir burada oturur.
Demesi üzerine, Bektaşı :
— Kadı Efendi !
Kaç gün yaşayacağıma elimde senet mi var ?
Aslında, ben ahret yolcusuyum, dedi.

TANRININ MISAFİRİ

Bektaşı, akşam olunca evinde otururdu,
Güler yüzle gelen misafirleri ağırlardı.
Konuk olmadığı akşamlarında kitap okurdu.
Gündüzleri köyü dolaşır,
Halkla haşır neşir olurdu.
Babanın günleri işte böyle geçerdi.
Bir gün, yine bir misafir geldi.
Babanın yançısını da bile götürdü.
Baba renk vermedi ama, içinden öfkeleni.
Ertesi akşam kapı, gene çat çat vuruldu.
Kalktı baktı ki,
İri yarı tanımadığı biri. Adamı süzdü :
— Hayır ola, bu saatta ne istersin ?
— Hayır içinde olasin babacığım.
Ben bir tanrı misafiriyim.
Bu gecelik evinde kalmak isterim.
Bektaşı adamın önüne düşdü.
Doğru mescide götürdü,
Yanaşdı mescidin eşiğinee :
— İşte Tanrının evi. İçeri buyur,
Güle güle otur! Dedi.

YALAN GIBİ GELİYOR

Bektaşî Baba valinin yanında.
O sıra bir gurup köylüler geldiler.
Yanıp yakındılar vali'nin odasında.
Kaymakamın naklini istediler.
Vali dinledi, Baba'mın yüzüne baktı :
— Baba erenler bu işe ne dersin ?
Bektaşî daldı... Ve :
— Vallahi bana yalan gibi geliyor.
Çünkü kaymakamı iyi tanırım.
Korkusundan şikâyete kimse gelemez, dedi.

DOMUZUN SOFUSU

Mandıradan kaçtı domuzun biri.
Bağlardan bahçelerden geçip, şehre indi.
Kenar mahallenin birinde, camiye girdi.
Bunu görünce caminin bakıcısı, bir sopa kapdı.
Hayvanı döve döve içerden çıkardı.
Görenler toplanıp, seyre durdu.
Bu hali Bektaşî Baba da gördü :
— Yapma günah, hayvandır dövülmez, dedi.
Döven adam iyice kızdı :
— Domuzun camide işi ne ?
Hiç görülmüş şey mi ?
Böyle söyleyince adam, Bektaşî de :
— Ben sofunun domuzunu görmüştüm.
Amma domuzun sofusunu yeni gördüm! Dedi.

DAHA KARIŞMAM

Ağustosun en sıcak bir gününde.
Bektaşî bir ceviz ağacının gölgesinde.
Sırt üstü yatmış, öylesine dinlenmekte.
Evvelce, gözü takılmışdı yerdeki karpuzlara.
Sonra da kocaman ağaçtaki cevizlere baktı :
— Allahım, dedi, o ince ot saplarında
kocaman kocaman karpuzlar yaratırsın.
Göklere uzanan bu gövdeli ağaçta
Ufacık ufacık cevizler yaratırsın!
Esasında, o karpuzlar bu ağaçta
Şu cevizler de o otlarda
Bence daha münasip olurdu.
Demeye kalmadı,
Bir ceviz kabuğundan fırladı.
Bektaşinin tam anlının ortasına indi.
Cevizin sivri ucu anlına bir battı,
O anda Bektaşide de şafak attı.
«Vayyy!...» Diye çığığı bastı :
— Allahım senin işine daha karışmam, dedi.

İŞTAHIM YOK

Bektaşının deniz seyahatlarından birinde
Büyük bir fırtına meydana geldi.

Gittikçe artıyordu tehlike.

Telâş, bağırıtı, çağırıtı, herkes şaşırmışdı.

Yolculardan birisi de güverteye çıktı.

Sessizce denizi gözleyen Bektaşiye yanaşdı :

— Baba Erenler bu gidişin sonunu bilirsiniz.

Galiba, Cennet'te Hurilerle yemek yiyeceksiniz!

Bektaşi :

— Git evladım bu günlerde iştahım yok, dedi.

BENİM DE BİR HESABIM VAR

Ramazanın tam On Beşi.

Vakit öğlen, yemek yiyordu Bektaşi.

Bu durumu görür görmez sofu'nun biri

Hemen yaklaştı dedi ki :

— Yafu, Ramazan geldi,

On Beş gün de geçti.

Sen halâ orucunu tutmazsın!

Bektaşi sordu :

— Daha ne Kadar var ?

— Daha On Beş gün var?

Baba bu sefer :

— Biraz evvel On Beş gün geçti dersin!

Şimdi de On Beş gün var dersin!

Senin hesabına benim aklım ermedi.

Elbet benim de bir hesabım var, dedi.

BAŞKA NE KALDI

Hoca, Bektaşinin yanına oturdu.

Hemen İslâmın şartını sordu.

«Birdir» dedi, Bektaşi.

Bu cevaba hoca kızdı :

— Daha islâmın şartını bilmezsin,
Hem de ilimden dem vurursun!

Deyince hoca, Bektaşi de :

— Kerem buyurun hocam,
Hac ve zekâtı siz kaldırdınız!
Oruç ve namazı da biz!
Kelime-i şahadetten başka ne kaldı ? Dedi.

DOLDUR DOLDUR KENDİN İÇ

Hoca, minbere çıkmış vaaz vermekteydi.

Nihayet sözlü Cennet'e getirdi :

— Dünya nimetlerine ağzını kapayanlara!..

Bütün fani lezzetleri tatmayanlara!..

.....!

İşte o mümin, Salih emelli kullara!..

Cennet'te altın ve yakut bardaklarla,

Biribirinden güzel huriler divan durur.

İşte öylece «Şarabı kevser» den sunulur.

Hoca vaazını bitirdi, inmek üzereydi.

Bektaşi ayağa kalktı, dedi ki :

— Hocam bu devirde o şarabı hak edecek var mı hiç?

Buyurduğun gibiyse, doldur doldur kendin, iç..

BÖYLE BÖYLE ŞİMARTIRSIN

O gün çok sıcak bir gündü.
Bektaşî Baba kasabaya gidiyordu.
Giderken bir bostanm yanında durdu.
Bir karpuz aldı, yolun kenarına oturdu.
Pıçağını çıkardı, karpuzu dilimlere ayırdı.
Ayırdı ama, ne rengi var ne de tadı.
«Tanrım yok muydu? Az şeker katsaydın» dedi.
Dilimlerin sadece ortalarını yedi.
Kabuklarını da bir kenara attı.
Oradan bir dilenci geçiyordu.
Döşürücü kabukları görünce, durdu.
Oturdu, onları kemirmeye başladı.
Hem yedi, hem de :
— Yârabbi çok şükür, dedi.
Bektaşî adamı bir müddet gözledi;
Ve şöyle söyledi :
— Be hey avanak
Yemeden azıcık bak!
Biz içini yediğimiz halde beğenmeyiz!
Siz kabuğunu yer, şükredersiniz!
İşte böyle böyle de şımartırsınız!..

GÖKTEKİ AY'I YERE İNDİRSİN

Ramazan geldi, Bektâşi de :

— Ben Ay'ı görmeyince,

Kat'iyen oruç tutmuyacağım! Dedi.

Ay'ı görmemek için tertibat aldı.

Geceleri de çıkmamağa karar verdi.

«Neden oruç tutmuyorsun?» Dediler,

«Ay'ı görmedim ki tatayım!» Dedi.

Bir gece, dışarı çıkmak mecburiyetinde.

Gene de Ay'ı görmemek niyetinde.

Devamlı yere bakarak yürüdü.

Bir su birikintisi belirdi önünde.

Geçeyim derken, içersinde Ay'ın aksini gördü.

Dayanamadı, ellerini yukarı açdı :

— Ne vardı? Dedi.

Niçin bu fakir kulunla uğraşırsın ?

Bir oruç için gökteki Ay'ı yere indirirsin!

GEL DE GÖZÜME GİR

Bektâşi Hilâl'i görmeyince oruç tutmazdı.

Geceleri başını yere eğerek gezerdi.

Hilâl'i hiç görmemeğe çalışırdı.

Bir gün gene öyle yürüyordu.

Önüne bir su birikintisi çıktı.

Su da Hilâl'in aksini gördü.

Baba heyecanlandı :

— Mubarek, bari gelde gözümüze gir!.. Dedi.

KURTARICI AY

Bir vardı, bir yokdu,
Allahın kulları çokdu.
Doğru söylemesi de günahdı.
Öylesine devirler geçti.
O devirde hangi müslüman ki
Ramazan da öyün vakdi yemek yerdi
«Sen misin?» Diye, sorguya çekilirdi.
Hatta ve hatta, hapsedilirdi.
Bu işe en çok hedef olan da Bektaşiydi
O, bu yüzden Ramazanı istemezdi.
Gelecek ay için :
— Yetiş ya kurtarıcı ay!. Derdi.

SEN BENDEN KURNAZ ÇIKTIN

Oruç tutmamaktı muradı.
Bektaş, görmemek için Ay'ı
Ramazan da kapattı kapıyı.
Kapattı bütün pencereleri.
Sokağa çıksa dahi,
Hep önüne baktı geceleri.
Gözleri yerde gene bir gece,
Dalmış giderken öylece
Önüne çıkıverdi biraz su birikintisi
Suda da göründü Ay'm aksi.
Hemen gözlerini yumdu :
— Sen benden kurnaz çıktın! Dedi.

FAKİRİN BAŞKA NESİ OLUR

O gün Abdal Musa yapıyorlardı.
Bütün komşular davet edildi.
Toplu olarak Cem Evine gidildi

* * *

Gülbenekler okundu.
Koçlar kesildi.
Kurban pilavları hazırlandı orada.

* * *

Herkes oturdu, yufkalar dizildi sofrada.
Meclisden birisi Bektaşiye sordu :
— Baba Erenler iştahın var mı?
Bektaşi gülümsedi :
— Fakirin başka nesi olur, dedi.

FENALIK VERMELİYDİ

Bir toplantıda fukaralıktan söz oldu.
O gün vurguncunun biri konuştu :
— Bu dünyada malı mülkü olanlar,
Ahrette Cehennemi boylarlar.
Cennet'te her şeyin iyisi çok.
Fakirlere o kapıda sorgu sual yok!..
Bektaşinin, zenginlerden bağı yanıktı.
Vurguncunun konuşmasına dayanamadı :
— Evet, dedi, lafınız doğrudur belki
Lakin Tanrı bana, fakirlik değil
Fenalık vermeliydi!..

SEN YAPABİLİR MİSİN

Bir kaç kişi, lâklakiyetten bunaldılar.
Kalkıp Bektaşinin yanına gittiler.
Oturup karşılıklı konuştular.

Birisi sordu :

— Baba Erenler !

«Tanrı her şeye kaadirdir» dersiniz.

Pekey bir iğnenin gözünden

Bir fili geçirebilir mi, ne dersiniz?

— İsterse geçirir.

— Nasıl geçirir ?

— Ya iğnenin gözünü büyültür,

Yahutta fili küçültür.

Onun için herşey kolaydır

Mühim olan, sen birşey yapabilir misin?..

İÇMEK DEĞİL YÜRÜMEK FENA

Bektaşî bir gün iyice sarhoş oldu.

Eve gidecek, yürümekte güçlük çekti.

Yolda, sağa sola yalpa vurdu.

Bunu karşıdan tanıdık birisi gördü.

Geldi Babanın koluna girdi :

— Görüyor musun fazla içmek ne fena!

Bektaşî gözlerini ahbabına çevirdi :

— Gülüm içmek değil, yürümek fena! Dedi.

FIRINCIDAN AL BAKKALA VER

Bektaşı karnını doyurmak istedi.
Cebinde sadece bir lirası vardı.
Kendi kendisine hesabetti :
«Otuz kuruşa peynir.
Yetmiş kuruşa da ekmeğ
Oldu mu sana hazır yemek!»
Baba, fırıncıya gitti sevinerek.
Verdi lirayı aldı ekmeği.
Fırıncı dalgın. Farkını uzatıverdi.
Bektaşı ise parasını üzerini istedi.
Fırıncı «ne parası!» Deyiverdi.
Bektaşı oradan doğru bakkale gitti.
Otuz kuruşluk peynir aldı, yürüdü hemen.
Bakkal seslendi :
— Parasını vermedin!..
Bektaşı geri döndü :
— İki gözüm galiba dalgınsın!
Parasını, peyniri almadan verdim...
Bakkal işi de böylece kapandı.
Bektaşı de oradan uzaklaştı.
Ekmeğini yemeden, bir kenara çekildi.
Ellerini kaldırdı, gözlerini yukarı çevirdi :
— Sen benim yüce Tanrımın!
İşin esasını iyi bilirsin.
Fırıncıdan alır, bakkala verirsin.! Dedi

MÜMİNLER DE İSTER

Orucun zorunlu tutulduğu devirlerde.
Ramazanın da Yirmi İkinci gününde.
Hocanın biri büyük bir camide :
«Münafıklar bu ayın tez çıkmasını isterler!»
Dedi, bu cümleyi sık sık tekrar etti.
Cemaatin arasında bulunan Bektaşî,
Yanındakinin kulağına eğildi :
— İmanım, müminler de ister bu işi!
Amma ses çıkaramazlar, dedi.

YANILABİLİRİZ

Bektaşî, her nasihatında :
«Başkalarının kusurunu görmeyin!
Onların ayıplarını yüzüne vurmayın!
Elinizden geldikçe iyilik eyleyin!..»
Der, herkesi birliğe davet ederdi.
Gene bir gün, bulunduğu mecliste
Bir zatı haylı övdü.
Hazırlardan bir kişi :
— Erenler, siz onu översiniz
Amma o, sizi her yerde yerer!
Bektaşî :
— Üzülme dostum,
O da ben de, yanılabiliriz! Dedi.

HERKES OLMAYANI İSTER

Bektaşi camide namazını kıldı.

Sonunda duaya başladı :

— Allahım bana borcum kadar para ver.

Okadar verirsen gerisi kolay, dedi.

Yanında bir de softa dua ediyordu :

— Allahım bana din iman nasıp eyle.

Diyor, hem de Babaya bakıyordu.

Namaz niyaz bitti, herkes kalktı.

Softa Bektaşiye iyice içerlemişdi.

Giderken yolda önünü kesdi :

— Behey utanmaz!

Allah'dan para istenmez!

Diyerek çıkıştı.

Bektaşi de :

— Kızma imanım, herkes olmayanı ister.

Sende din iman yokmuş onu istedin.

Çok şükür bende din de var, iman da.

Benim param yok. Yalnız onu istedim, dedi.

NERESİNİ YEMİŞİM

Ramazanın tam ortasında.
Bektaş, öğlen yemeği yiyordu odasında.
O anda içeriye gevezenin biri girdi.

* * *

Duyuldu ki, Bektaşinin yediği oruçmuş!
«Sen misin yiyen?..» Dendi,
Yaka Paça Kadiya götürüldü.
Kadı, kalender mi, kalenderdi.
Olayı bir de Bektaşiye sordu :
— Ramazandan kaçını yedin?
— Kadı Efendi bugün Ramazanın kaçı?
— On Beşi.
— Pekey bitmesine daha nekadardır var?
— Daha On Beş gün var.
— Kabul. On Beş, On Beş daha kaç eder?
— Otuz eder.
Bektaş sevindi :
— O halde neresini yemişim?. Dedi.

BİR KERE DEDİKMI

Bunlar iki yol arkadaşı.

Biri Bektaşî,

Diğeri Mevlevî.

Hem yürüdüler hem de konuştular :

Bektaşî Mevlevîye sordu :

— Siz nasıl Ayın-ı Cem yaparsınız?

Mevlevî :

— Biz Hak deyip döneriz.

Ya siz?

Bektaşî :

— Biz bir kere Hak dedik mi,

Bir daha dönemeyiz, dedi.

MERAK ETTİM

Bektaşî baba zenginliği merak etti.

Düşündü günlerce...

* * *

Bir kuyumcunun önüne gitti.

Orada altınları görünce,

Boynunu büktü, vitrini seyre daldı.

Dükkâncı da içerden ona baktı.

Sabırsızlandı kuyumcu, Bektaşîye sordu :

— Bayım altın mı alacaksın?

Bektaşî de :

— Hayır zenginliği merak ettim, dedi.

BAYRAM GELİNCE BARIŞMALI

İçkiyi terketmek diledi Bektaşî.
Evvelâ söylendi kendi kendine :
«İçmiyecem! Terkedecem bu işi!»
Başka yana yöneldi.
Son verdi içki zevkine.
Aradan günler, haftalar geçti.
Nihayet bayram geldi.
O da geçmek üzere...
Üçüncü günüydü, fazla dayanamadı.
Bir iki kadeh içti.
Komşulardan birisi görünce :
— Gene mi içki?
Bektaşî de :
— İnsanın en büyük düşmanı olsa dahi
Bayram gelince hemen barışmalı, dedi.

BURNUN AĞZINI YALANLAR

Köy imamı devamlı enfiye kullanırdı.
Gene burnunu çekerek camiye girdi.
Cemaata seslendi :
— Ey cemaat! Şarap içmek, sarhoş olmak.
Sair vasıtayla bedeni uyuşturmak!
Bu gibi hareketler günahdır!..
Durumu bilen Bektaşî dayanamadı :
— Aman imanım, burnun ağzını yalanlar, dedi.

AMMADA REZİL VARMİŞ

Bektaşî Baba büyük bir şehirde.
Ağır ağır gidiyordu çarşı içersinde.
Esnaflar Babaya takılmak istediler.
Fakat, buna cesaret edecek kimler?
O, ona baktı, o da ona. Nihayet biri :
— Baba! Dedi, seslendi.
Baba bakınca, adam devam etti :
— Affedersin, başkasına benzettim!.
Bektaşî yürüyünce diğer biri :
— Baba! Diye seslendi.
Baba bakınca, o da :
— Affedersin, başkasına benzettim, dedi.
Böylece birkaçı tekrarladı.
Baba da sahiden durakladı.
Sertce bir baktı sonuncuya :
— Utanmaz rezil!. Diye,
Başladı bağırmaya.
Bektaşî kızdı zannettiler.
Dükkanlardan sokağa fırladılar.
Baba, kalabalığa baktı gülümsedi :
— Amma da rezil varmış haaa! Dedi.

HERKESLE BERABER OLURSUN

Komşular köy önüne toplandılar.
Orada bulunan bir Acem'e takıldılar :
— Yarın oruç var ne yapacaksın?.

Acem de :

— Ben her sene Ramazan gelince,
Bir gün başında tutarım,
Bir gün de sonunda...
İkisi arasını da dostlara bırakırım!

Orada kulak misafiri olan Bektaşî :

— Hesabın yalmış olur be dost!..
Bir de ortasından tut ki;
İcabederse, önüne bir sıfır korsun.
Ozaman sen de herkesle beraber olursun!..

GECELİGİMİ GETİRMEYE

Bektaşî ve komşular beraberler
Camiye vaaz dinlemeye gittiler. 1
Gelenler oturdu ve vaaz başladı.
Hoca, ilk cümlesinde şöyle söyledi :

— Ey müminler! Bu akşam,
Sizlere abretten bahsedeceğim.

Anlatacağım, tam otuz iki kısımdan ibarettir.

Demesiyle, Bektaşî yerinden kalktı.

«Erenler nereye?» Dediler.

«Geceliğimi getirmeye» dedi.

EL KILAR DA SEN DURURMUSUN

Bektaşiyile softa karşılaştılar.

Ayaküstü konuşdular.

Evvelâ söze softa başladı :

— Erenler sen bilirsin!

Ezan okundu mu dersin?

— Vallahi kulağıma bir ses gelmişti

Bilmem ezan mıydı, değil miydi.

— Namaz kılınmadı mı ?

— Zannederim toplanmışlardı.

Elbette kılmışlardır.

— Sen kılmadın mı ?

— Be imamın el kılar da sen durur musun!..

YEMEK VE SOHBET ARARIM

Ramazan mı?

Bayram mı?

Diye sordular.

Herbiri bir şey söyledi.

Kimisi «Ramazandır,» kimisi de «bayramdır» dedi.

Aynı soruyu Bektaşiyeye de sordular :

— Ramazanı mı seversin, bayramı mı?

O da şöyle cevap verdi :

— Hürmetim vardır her ikisine de

Sevme işine gelince,

Yemek ve sohbet hangisinde?

İşte onu ararım önce!..

BABAİLER KARIŞIR

Bektaşî rakısını aldı, yola çıktı.

Giderken padişaha rasladı.

Rakıyı hemen abasının altına sakladı.

Padişah Babadan şüphelendi ve sordu :

— Kaldır bakayım, altında ne var?

Bektaşî yavaşca abayı açtı.

Abayı kaldırıncaya şişe açığa çıktı.

Padişah şişeyi görünce rengi attı :

— İçersindeki nedir ?

— Hünkârım suyun iyisidir!

— Ver bakayım!

Bektaşî, yukarı kaldırdı hemen,

Dedi ki :

— Rakı ol ya mubarek!

Padişah sa, ileriye göstererek :

— Suyu rakı yapmak değil hüner!

Şu karşıda yangın var onu söndürüver!

Deyince, Bektaşî de :

— Aman hasmetlim, ateşe biz karışamayız!

O işe Babailer karışır, dedi.

DÜŞÜP KALKMAMAK DA VAR

Bektaşî Baba çoktandır dem almamıştı.
Bir komşuyla gazinoya girdiler.
Hem dertleştiler, hem de demlendiler.
Oradan ayrıldılar,
Evlerine yollandılar.
Babaya içki fazla tesir etmişti.
Yolda düşe kalka gidiyordu.
Her kalkışta «çok şükür» diyordu.
Komşusu şaşırđı böyle gidişe :
— Erenler, dedi, taaccup ettim bu işe,
El düşer «of çeker,» sizse şükredersiniz!..
Baba yavaştan başını salladı :
— İmanım düşüp kalkmamak da var, dedi.

FRANSIZCA

İlme, San'ata çok değer verirdi.
Medenî milletin dili faydalıdır, dedi.
İstanbul'dayken Fransızca öğrendi.
Amma hep arı Türkçe konuşurdu.
Bu vasıfların sahibi Bektaşiydi

* * *

Obiri, köyün tenbel ve gevezesiydi.
Babanın Fransızca öğrendiğini duydu.
Niyeti alay etmekte.
Bektaşinin yanına geldi:
— Duydumki, Fransızca bilen Cehennemlik olur.
Ne dersin, doğru mu acaba ?
Baba da :
— Doğruysa, dedi, sana lazım olur...

GÖMLEĞİM KURUMASIN DIYE

Bektaşî bir gün komşu köye uğradı.
Baktı ki bütün köylüler toplanmış.
Telâş ve üzüntü içindeler.
«Ne oluyor» diye sordu.
«Yağmur duasına çıkıyoruz.» Dediler.
Bektaşî de :
— Yağmur için bukadar üzülmeyin ?
Ben size yağdırayım, dedi.
Ve bir tas su istedi.
Su gelince, gömleğini çıkardı.
Tasdaki suya batırdı, iyice sıktı.
Bir taşın üzerine serdi.
Az sonra hava karardı, yağmaya başladı.
Orada bulunanlar şaşkınca babaya baktılar.
Gelip, ayağına kapandılar.
«Sen, Evliyalar Evliyasısın!» dediler.
Bektaşî eliyle gök yüzünü göstererek :
— Durun! Azıcık.
Bu iş evliyalığımdan değildi,
Şu sıra aramız iyice açık.
Gömleğim kurumasin diye yağdırdı! Dedi.

SEN ÜÇ GÜN TERKET

Hoca bırakmadı Bektaşinin peşini.

Rasladıkca sordu ibadet gidişini :

— Neden namaz kıl mıyorsun?

Farz olduğunu bilmiyor musun ?

Gine söyleyince sertce,

Bektaşi gayet sakince :

— Kusurumu biliyorum amma

Alışmamışım da zor geliyor bana.

Dediye, Hoca anlamadı!

Kendisi konuştu, Bektaşiyi dinlemedi :

— Git, dedi, birkaç gün camiye git.

Bir ay aralıksız namaza devam et.

İşte öylece alışır gidersin.

Gör ozaman bir daha terkeder misin ?

Bektaşi :

— Sen, dedi, hele üç gün terket göresin.

Bak ozaman bir daha kulabilir misin!..

GÄVURUN EMEĞİ

Çok fakir. Çünkü tenbeldi.

Üstelik Gevezeydi.

Bu adam, Bektaşî Babaya geldi :

— Baba Erenler, dedi.

. Allah bir şey düşünür, bir şey söyler mi ?

Baba, münasebetsize sertce baktı :

— Allah, gâvura mal vermiyecem ama
Emeğine acırım diye düşünür, dedi.

RAHATLIK VERMEDİLER

O gün arife günüydü.

Bektaşî, cebinde ne varsa harcadı.

Paketler elinde eve döndü :

Gelirken oğlu gördü :

— Babacığım yorulmuşsun.

Deyince çocuk, Bektaşî :

— Şu ananla, o imamın elinden illâllah..

— Aman babacığım, hayırdır inşallah!..

Birşeyler mi oldu ?

— Daha ne olacak ?

Eve gelirsin anan durmaz.

«Ne aldın?..»

Haydi bakkala, haydi pazara.»

Dışarı çıkacak olursun;

Bu sefer de imam efendi.

«Oruç musun?

Haydi camiye, haydi namaza!...»

Kısacası, rahatlık yok bana!.. Dedi.

CANIMI SIKARSA

Bektaşısız Ramazan olmaz dediler.
Eş dost, kor komşu hazırlandılar.
Hep beraber Babanın evine geldiler.
Günlük işleri konuşup, sonra sordular :
— Baba, Ramazan geldi ne yapacaksınız ?
Bektaşî güllümsedi :
— Canımı sıkarsa yeyiveririm, dedi.

ELİ KOPSUN

Adamın biri, aniden Bektaşîye saldırdı.
Yumruğunu kaldırdı kaldırdı,
Babanın sırtına, sırtına indirdi.
Bektaşî, yediği her yumrukta dua etti :
— Ay ellerim nur'dan kopsun, dedi.
Ayırmak için koşup gelenler,
Sordular Bektaşî erenlerine :
— Erenler herife beddua edeceğine
Acaba, neden dua ediyorsun ?
Hem de ellerin nurdan kopsun diyorsun!
Baba gayet sakin :
— Farketmez bence, dedi.
Eli kopsun da nerden koparsa kopsun!..

DESENE HERKES ASILACAK

O gün cami daha kalabalıkdı

Ulamadan bir hoca vaaz verecekti.

Hoca geldi, kürsüye çıktı.

Hiç kimsede çit yok.

Derken vaaz da başladı :

— Ey ümmeti müslimin, ahret azabı çok!..

Başkalarının ardından konuşanlar,

Yarın o konuşan dillerinden asılacak!..

Bu konuşulanları dinleyip duyanlar,

Onlar da kulaklarından asılacak!..

Nihayet, orada bulunan Bektâşi,

Kalktı ayağa, dedi ki :

— İmanım kısacası, desene herkes asılacak!

BEN KILDIM OLDU

Bektâşi softayı görünce durdu.

Evvelâ selâm verdi,

Sonra sual sordu :

— Abdest almadan namaz kılsan olur mu ?

Softa hemen kendini kasdı.

Hele suratını, iyice asdı :

— Kat'iyen, dedi.

Abdestsiz namaz kılınmaz!

Hâşa, hiç öyle şey olmaz!

Bektâşi sakince :

— Kızma imanım, dedi,

Sorduk, sanki ne oldu!

Ama ben kıldım oldu...

BİR KURUŞ İÇİN

Paranın kıymetli olduğu devirlerdi.
Bektaşî cebine Bir kuruş koydu.
İki gün sonra hamama gitti.
Soyundu, yıkandı, kurulandı.
Elbisesini giyindi, kalktı.
Elini cebine sokdu,
Bir de ne baksın!
Cepler tam takır.
Hemen bir evvelki günü hatırladı.
Hani, bakkala gittiği akşamı.
Kuruşda beraber oraya gitmişdi...
Bilirdi, hamamcı laf anlamaz.
İşin ucunda mahcup olmak var şimdi
Düşündü.. Güvendiği tek bir ümitdi.
Hemen ellerini açtı :
— Allahım ya bana Bir kuruş ver,
Yahutta şu hamamı yıkıver.
Diye, yalvarmağa başladı.
Tam o sırada bir zelzele oldu.
Hamam yıkıldı, yerle bir oldu.
İlk telaşta Baba kaçtı kurtuldu.
Köye giderken baktı ki, kırdaki bir adam.
O da ellerini açmış, yalvarıyor.
«Allahım bana Yüz kuruş» diyor.
Bektaşî telaşla yaklaştı adama :
— Aman gülüm! Dedi, beyhude uğraşma!
Para isteyenlerden o da bıktı.
Bir kuruş için kocaman hamamı yıktı!...

TERAVİYİDE BİLSEYDİ

İki Bektaşî dervişi kazanç dilediler.

Gide gide, bir köye vardılar.

İşi de bu köyde buldular.

Köyün Ramazan İmamı oldular.

Gündüz hizmet edip, gece dem aldılar.

Günler sonra, müftü teftişe çıktı.

Gelip bu köye de baktı.

«Sabah namazı kaç rekâttır?» Dedi.

Bizim dervişleri yoklama yaptı.

Birisi :

— Beş Rekâttır! Dedi.

Müftü ise kızdı, bunları falakaya durdurdu.

Beş vaktin rekât sayısı sopa vurdurdu.

Dervişler, «pırı pırtıyı» ne varsa topladılar.

Ertesi günü hemen köyden uzaklaşdılar.

Konak yerinde, ayağı fazla şişen konuştu :

— Herif bilmiyordu dedi. Saymadı teravi namazını.

Eğer bilseydi, o zaman çıkarırdı avazımızı...

KENDİ KAZANCIMI YİYORUM

Ramazanın tam onunda.
Bektaşinin işi çıktı kasaba da,
O gün mecburen kasabaya indi.
İşini erkence bitirdi,
Sonra kuytu bir yere çekildi.
Çabuk çabuk, birkaç lokma atıştırdı.
Bunun telâşını gören bir ahbabı yaklaştı :
— Erenler, gizli gizli ne yiyorsun?
Bektaşi ağzındaki lokmayı da yuttu :
— Hihiç, kendi kazancımı yiyorum, dedi.

KABAHAT BENDE

Köyün yamacında yağmur duası yapılacak.
Bektaşi de köyde. O da duaya katılacak.
Yola çıktı, bostanının yanından geçdi.
Geçerken, «Bizim bostan da burası.» Dedi.
Tarlanın tumuna bir değnek dikdi.
Kalabalığın yanına vardı, dua başladı.
Dua bitmeden, yağmur da başladı.
Bir kara bulut geldi kendi bostanına.
Bir iki derken sıralandı yan yana.
Hava iyice karardı.
Ceviz büyüklüğünde dolu yağdı.
Bostanda ne var ne yok hepsi bozuldu.
Bektaşi geldi baktı ki, bostanı batmış.
Diktiği ağacı çekti, yukarı bakarak salladı :
— Kabahat bende ki, bostanı sana gösterdim! Dedi.

ULÂMANIN GÖZÜ

«Hocayım» diye köye gelmişdi.
Zamanın bilgini olarak geçinirdi.

Bir gün şunları söyledi :

— Ey ümmeti müslimin!
Cenabül Rabbil Alemin,
Ahalinin rıskını üçe ayırmıştır.
Bu rıskın birini dillerile,
İkincisini ise ellerile
Ülamalar almıştır.

Üçüncü hisseyi de sair halka bırakmıştır.

Deyince adam, Bektaşî de :

— O hissede de ülâmanın gözü kalmıştır, dedi.

İTİBARI ARTSIN

O yıl nasıl olduysa, oldu.
Diyanet işleri yanlış hesapda bulundu.
Ramazanın tam yirmi sekizinde,
Ve ikinci vaktinde.

Toplar atıldı, oruçlar bozuldu.
Böylece Ramazan Yirmi Sekiz oldu.
Bektaşî, ellerini kaldırdı :

— Allahım ne olur, dedi.
Ramazan her sene Yirmi Sekiz olsun.
Bir gün sonra gelsin,
Bir gün evvel gitsin.
Böylece itibarı artsın!..

ARAFAT NEREDE BİZ NEREDE

Bayram namazına yetişmek üzere
Acele acele camiye gitmekteydi.
Bektaşiyi elinde bardakla, balkonda görünce :
— Behey Allahdan korkmaz, dedi.
Bak bütün millet sokakta,
Cümlesi camilere koşar.
Sen se günah işlersin!
Bektaşi dinledi dinledi,
Bir yudum daha çay içti :
— İmanım, dedi, şimdi söyle ne dersin ?
— Bu gün mubarek gün
Beytullah'a yüzler sürülür.
Bak! Hacılar şimdi Arafat'ta
Günahlarını atarlar derim, ne derim!
Bektaşi bardağı masanın üzerine koydu :
— İlahi dost, düşünsene, dedi.
Arafat nerede, biz nerede!
Günü saati gelir günahımızı biz de atarız.

GEÇEN SENEDEN

Ramazanın on'uydu.

Biri Bektaşı'ye geldi :

— Kaç oruç yedin. Erenler ?

— Kırk!..

Adam şaşırđı :

— Bu gün on'u değil mi?

— Otuzu da geçen seneden!..

GÜNAHI NEREDE SEVABI NEREDE

Adamın biri Bektaşı Babaya sordu :

— Hacca gittin mi ?

— Hayır gitmedim.

— Gidecek misin ?

— Allah bilir.

— Anladık Allah bilir. Senin niyetin ne ?

— Benim niyetim yüz sene sonra.

— Canım zaten Atmış yaşındasın

Daha Yüz sene mi yaşayacaksın!

— Hacca ne için gidilir?

— İslâmın şartını yerine getirmek için

— İslâmın şartını burada da yerine getiririm.

— Kabe'ye gidip Arafat'a çıkmadan olmaz.

Orada günahını döküp, sevap alacaksın.

— Be İmanım, Amerikaya avuç açarsan

Aldıklarını götürüp Araplara saçarsan.

Bunun günahı nerede kalır, sevabı nerede?

ELMANIN DA ANASINA

Üç kafadar kira gittiler.

Bir kuzu aldılar, «döner yapalım» dediler.

Kırda bulunan Bektaşî, bunlara yaklaştı :

— Dostlar yardım gerek midir ?

Diye sordu ve şişi çevirmeye başladı.

Çevirirken, eline kızgın yağ damlası sıçradı.

Canı çok yanan Bektaşî bağırdı :

— Vay anasını!..

Kafadarlar :

«Eyvaah kuzu mundar oldu!» Dediler.

Bektaşîye hücum ettiler.

O, bir sıçrayışta yakayı kurtardı.

Kafadarlar sa müşavereye oturdular...

Kuzunun mundarlığına karar verdiler.

Bektaşîye, «al senin olsun» dediler.

Bektaşî hayatından memnun.

«Olacak olur» dedi ve :

— Ekmeklerin de anasına!

Kafadarlar ekmekleri de verdiler.

Bektaşî devam etti :

— Elmaların da anasına!

Elmaları da verdiler.

Bektaşî ağır ağır, ziyafete kondu.

Kafadarlardan biri telaşla :

— Arkadaşlar, bu adam yemeği bitirince

Ya bizim anamıza da başlar sa!

Deyince, üçü de kalktılar,

Koşa koşa oradan uzaklaştılar.

NEFES ALACAĞIM

Şişman mı şişmandı Bektaşî Babası.
Elinde çantası, sırtında abası.
Ağustos sıcakında, Dikmene yollandı.

* * *

Ankaralılar bilirler kuyubaşı dönemccini
O sıcakta yürümek, keser insanın nefesini.

* * *

Baba, Kuyubaşı bakkalîyesinin önüne vardı.
Bakkalın önünde boş bir kanepé.
«Allah razı olsun» dedi, oturdu kanepéye.
Bakkal, içerden seslendi :
— Ne alacaksınız Baba efendii!
Bektaşî başını çevirdi :
— Nefes alacağım evlât, nefes! Dedi.

HANGİMİZİN DUASI

Bektaşî vapurla geziye çıkmışdı.
Vapur açıldıkca açıldı.
Sonra, yavaşdan bir yel esdi.
Rüzgâr, gittikce şiddetlendi.
Vapur sallandı da sallandı.
Yel estikçe, bir sağa bir sola yaslandı.
Bektaşînin rengi iyice attı.
Etrafına bakındı ve telaşlandı.
Babanın halini gören yolcular,
Kendisine iyice yaklaştılar :
«Baba korkma, Allaha yalvar!» Dediler.
Bektaşî yavaşca :
— Aşağıda balıklar da yalvarıyorlar, dedi.

İŞİ NE ÇUKUR YERDE

Bodurum meyhanelerden birinde.

Dem alıyordu Bektaşî.

O sıra yoldan geçenlerden birisi,

Baktı aniden meyhaneye.

Seslendi kapıdan içeriye :

— Be adam! Mubarek günde,

Ayıp değil mi? Olur mu içmek?!

Deyince adam, Bektaşî gülümsiyerek :

— Mubarekse işi ne bu çukur yerde?! Dedi.

DERYA KUZUSU

Bayram namazında cami çok kalabalıktı.

Hoca, şöyle anlattı cemaata :

— Bir kurban kesenin, affolur cümle günahları!

Ne niyet ederse, o yolda gider işleri!

Cenneti alâya vasıl olmak için,

O kurban, yarın ahrette ona yol gösterir!.

Diyerek vaazini bitirdi.

Vaaz bitince halk camiden dağıldı.

O gün, kurban bayramı. İlk gününden,

Herkes kurbanlık koyun aldı erkenden.

Bektaşî baba da torik balığı aldı, kocaman.

Gelirken yolda hocaya rastladı.

Hoca, kocaman balığı görünce sordu :

— Ne o baba Erenler ?

Bektaşî şu cevabı verdi:

— Bu yıl «Derya kuzusu» kurban edeceğim!

Niyetim, Sırat'a basmadan geçeceğim...

BİR YENİSİNİ YARATIR

Bektaşî Arife günü camiye gitti.
Yanına hastalıklı, cılız biri geldi.
Adam uzunca bir duaya başladı.
Vücuttaki azalarını, birer birer saydı.
Hepsine ayrı ayrı şifalar diledi.
Bektaşî, bu naz ve niyazlardan bezdi.
Nihayet adamdan yana döndü :
— Bana bak! İmanım
Sen bir tek adamsın
Kendine bakamazsın
Tanrı bu kadar kulun hangisine baksın ?
Seni tamir edinceye kadar,
Bir yenisini yaratır, dedi.

ENELBATIL MI DEMELİYDİ

Toplantı çok kalabalıktı.
Değişik konulardan söylenildi,
Hepsi ilgiyle dinledi.
O gün gâhı söz edildi, gâhı saz.
Bir ara heyecanlı geçti vaaz.
O sıra Hallac-ı Mansur'dan bahsedildi.
Konuşmacı Mansur'u çok övdü.
Dinleyenlerden biri, konuşmacıya döndü :
— Hiç «Enel Hak» denir mi? dedi.
Toplantı da bulunan Bektaşî,
O adama içerledi, dedi ki :
— Dur hele efendi!
Enelbatıl mı demeliydi!..

FARZ DURURKEN

İftar davethileri topalandı Ramazan da.

Çeşitli yemekler dizilmişdi sofrada.

Herkes yemeğe başladı çekine çekine.

Fakat Bektaşî, her sahan geldikçe

Çalakaşık atıstırdı. Arada bir de :

— Sünneti sahidir, dedi.

Nihayet muhallebi tabağı gelince,

Yemekleri bıraktılar Bektaşî'ye.

Diğerleri davrandılar muhallebiye.

Bektaşî de önündeki tabağı itti,

Kaşığı getirdi tatlı tabağına dikti.

İçlerinden biri :

— Aman Erenler ne yaparsın ?

Gördün mü? sünneti ihmal ettin!

Deyince, Bektaşî de :

— Farz dururken sünnet haramdır! Dedi.

VALLAHİ İÇMEM BILLAHİ İÇMEM

«İçtiğin rakı mı?» Dediler.

Bektaşîyi alıp mahkemeye götürdüler.

Hakim hemen sorguya çekti :

— Sen rakı içermişsin gerçek mi ?

— Gerçek olsa gerçek derim.

— Pekey and içer misin?

— Vallahi içerim, billâhi içerim.

— Kabul, bundan sonra içmiyeceğine and iç...

— Vallahi içmem, billâhi içmem!...

KERAMETİNİZDEN BAHSEDIYORUZ

Üç pınar dergâhının şeyhi
Dede Babanın ayrılması üzerine
Anlayışsız biri geldi yerine.
Kendini methetmek oldu bütün işi.

* * *

Bir toplantı yapılmışdı o gece.
Yan yana oturmuştu canlardan ikisi.
Dede Babanın ilminden bahsettiler,
«Gelen onun tırnağı olamaz» dediler.
Yeni şeyh bunları fısıldaşır görünce
Hemen yanlarına geldi; kudemli Bektaşiye :
— Ne yalanlar uyduruyorsunuz?..
Bektaşi :
— Kerametinizden bahsediyoruz! Dedi.

SANA NE

Ramazanın ilk günüydü.
Bektaşi bir kenara çekildi.
Karnını doyurmaktı muradı.
Allah ne verdiyse, yemek öyünüydü.
Bohçanın kanadını açmışdı.
Sofu geldi, önüne dikildi :
— Be adam, dedi.
Ramazan geldi bilmez misin?
— Geldiğini farzet, bana ne!..
— Sen müslüman değil misin ?
— Farz et ki değilim. Sana ne?..

GAR GAZINOSUDUR

Cami tamamen doluydu.

Hoca minbere çıktı :

— Ey Alahın sevgili kulları!..

Eninde sonunda biryerde toplanacağız!..

Orası buraya benzemez.

Oraya, zengini de fakiri de,

Genci de ihtiyarı da,

Gamlısıda, kederlisi de

Velhasıl dertlisi de, dermansızı da.

Her kim girerse orada gönlü ferahlar.

Bilir misiniz, orası neresidir ?

Cemaattan hiç cevap veren olmadı.

Bektaşî yavaşca ayağa kalkdı :

— Hocam, orasını bu fakir bilir, dedi.

Hoca, memnun bir ifadeyle :

— Haydi, söylede cemaat de öğrensin!

Deyince, Bektaşî de :

— Bahsettiğiniz yer, Gar Gazinosudur! Dedi!

SAKATLARIM GENE GELİR

Tam Ramazan ayının ikinci gntnde.
Bektaşinin elinde taze bir pide.
«Nekadar güzel kokuyor» diye,
Burnunu yaklaştırdı pideye.
O sıra yanına bir adam geldi :
— Ne yapıyorsun Baba!
Orucu sakatladın!
Bektaşı Baba gülümsedi :
— Ben onu her sene sakatlarım.
O, gene de gelir; dedi.

ŞU BAYRAMI YESEYDİN

Bayrama bir gün kalmışdı.
Karısı, Betaşıyı sıkıştırdı :
—Bayramlık isterim, bayramlık! Dedi.
Cebinde varsa ancak üç beş kuruşu
«O damı gidecekti arife günü.»
Çaresizdi, Bektaşı sokağa çıktı.
Yolda bir kalabalığa rastladı.
Birini yakalamışlar götürüyorlardı.
Baba merak etti. polise sordu :
— Bu adamın suçu nedir ?
— Günahı büyük! Ramazanı yedi.
Bektaşı tutukludan yana döndü :
— Be imanım, Ramazanı niye yedin ?
Keşke şu bayramı yeseydin!
Hem sen başını derde sokmazdın,
Hem de beni masraftan kurtarırdın! Dedi.

YANLIŞLIĞI KİM YAPTIYSA

Bayram geldi, sabahleyin toplar atıldı.

Sevinçle, selâmlaşıldı, bayramlaşıldı.

Bu hali, bu telaşı gören Bektaş

Birisine sordu :

— Komşu hayır ola! Nedir bu topların sesi?

Nedir bu milletin telaşı ?

— Bayram geldi Erenler!..

Gene hayret etti Bektaş :

— Hey gidi mubarek Ramazan, nezaman geldi!

Haberimiz bile olmadı. Nezaman gitti ?

Bektaşinin komşusu ciddileşti :

— Üzülme Erenler, Ramazan yanlış hesabedilmiş.

Diyanet İşleri Başkanı tekrarına karar vermiş.

Oruç yeniden tutulacakmış.

Demesi üzerine, Bektaşinin yüzü gerginleşti :

— Ne dedin! Ramazan yeniden mi gelecek ?

— Evet yeniden gelecek. Geçen ay Şabanmış!

Bektaş öfkelendi, söylemeye başladı :

— Ben, dedi, geçen Ramazanımı bilirim.

Şaban maban anlamam!

Hem sen bana baksana!

Vallaha da tutmam,

Billaha da tutmam!

Yanlışlığı kim yaptıysa,

Günahı da onun baynuna.

SAHİP ÇIKTIĞIN TANRI

Bektaşî bayram günü camiye gitti.
Gitti ki cami tamamen dolmuş.
Bahçedekilerin yanına oturdu.
Namaz başlamadan, yağmur başladı.
Ceket gömlek yapıştı biribirine.
Bektaşinin canı sıkıldı bu işe :
— Hey Allahım, mubarek günde
Şu yaptığın doğru mu?
Bektaşinin sağında bir âma vardı.
Bu âma koluyla Bektaşîye dürttü :
— Tanrıya dil uzatmağa utanmaz mısın?
Bektaşî âmaya döndü :
— Evvelâ kendine bak, dedi,
Sahip çıktığın Tanrı, ne hale koymuş!?

ORUÇSUZ GEZER

Ramazan günü, oruçsuz cimrinin biri.
Tam yemekte iken, İki misafir geldi.
Birisi softa, diğeri de Bektaşî.
Selâm verip, oturdu her ikisi.
Cimri softaya baktı :
— Sofraya buyurmaz mısın? Dedi.
O da oruçlu olduğunu söyledi,
Teşekkür etti.
Vakit doldu. Misafirler de gitti.
Onlar gidince, karısı cimriye sordu :
— Efendi! Niçin Bektaşî'yi davet etmezsin?
— Hatun bilmezsin!
O, Ramazan da oruçsuz gezer.

BİZİ NEYSE

Hem çok iyi yaşamak isterdi,
Hem de meyhaneden çıkmazdı hiç
Orada tütün savurur, sokakda na'ra,
«Var mı, derdi, yan bakan bana»
Başında duman, ağızda köpük,
Gece yarılarında gelirdi eve.
Lakabına «Ayyaş Rahmi» derlerdi.
Zavallı, bir gece rahmetlik oluverdi.
Sabahtan etrafını cemaat sarmıştı.
Öylen vakti. İmam teskiye ediyordu :
— Marhumu nasıl bilir siziz?
«İtikath.. Dindar.. Beş vakti camide..»
Bunları duyan Bektaşî dayanamadı,
Yanıdakiinin kulağına fısıldadı :
— Bizi neyse, Allahı da aldatmak istiyorlar.

BİR KİŞİ DAHA ÇIKSAYDI

Ramazandı birini, oruç yedi diye;
Götürüyorlardı döve döve.
Bunları gören Bektaşî, komsere yaklaştı :
— Bu adamı niçin döverler
— Orucu yemişde onun için döverler.
— Döveccklerine teşekkür etsinler.
Dilerim Allahdan bir kişi daha çıksada.
O da şu Beş vakti yeseydi, dedi.

HOŞ GÖRENLERDENİZ

Ramazan da bir ahbabı Bektaşî'ye geldi.
İsrarla iftara davet etti.

Bektaşî varınca, yemekler yenildi,
Sohbet başladı ve derinleşti.

Ev sahibi Ramazan dan hoşnutluk getiröi
Bektaşîye dönerek:

— Mubarek keşke sık sık gelseydi!

Bektaşî ise aksini iddia etti :

— Söylemeye güzel söylersiniz.

Amma mubarek gelince perhize girersiniz,
Gidince de hemen bayram edersiniz,

— Siz ne yaparsınız ?

— Biz se ikisini de hoş görenlerdeniz.

AKŞAMDAN AKŞAMA

Bektaşî her akşam yemek arasında
Bir kadeh rakı alırdı.

Hem keyiflenir, hem iştahı açılırdı.

Camiye de gitse gitse, ancak cumalarda.

Bu huyunu bilen komşular, toplandılar.

Gidip Bektaşî'ye sordular :

— Erenler rakı içer misin?

— Akşamdaaan akşama!..

— Namaz da kılar mısın?

— Her Cuma her Cuma... Dedi.

ÖYLE YERLERE HIÇ GİTMEM

Bektaşî Baba İstanbula gitti.
Taksim, Eminönü, Fatih ve Saray Burnu
Sağı solu seyredip, ağır ağır gezdi.
Kocaman şehirde, kendini yalnız hisseddi.
Bir gariplik göktü üstüne,
Düşündü kendi kendine
«Bu gamı dağıtmanın tek çaresi»
«Oturup demlenmektir en iyisi.»
Ama içmek ayıp, devir öyle bir devir.
Sormakla meyhaneye nasıl gidilir.
Bunun da bir kolayını buldu.
İlk rastladığı adama hemen sordu :
— Afedersiniz camiye nereden gidilir?
Deyince, adam dönemece kadar indi.
Elini karşıya doğru uzattı :
— Sağdan gider, sola saparsın
İlerde ikinci sokak camiye çıkar dedi.
— O yolu meyhaneye çıkar sandım.
Deyince Bektaşî, adam arkaya döndü :
— Meyhane, şu karşı yoldan sola sapınca!..
Adam Tarifini bitirince, Bektaşî :
— Öyle yerlere hiç gitmem. Sağ ol!.. Dedi.

BANA GELMEDEN EVLENEBİLİRSİN

Mahallenin fakir Memiş'i evlenmek diledi.
Fakat kendi kendisine karar veremedi.
Ne yedi, ne içti, ancak kederlendi.
Günler aylar öylesine geçti.
Kalkdı Birgün hürmetli Bektaşî'ye gitti.
Selâm verildi; selâm alındı.
«Hoş Beş» edildi.

Memiş, mevzuya yavaştan girişdi :
— Erenler eşimi nasıl seçeyim? Dedi.
Bektaşî de göyle söyledi :
— Beni iyi dinle evlât!..
Güzelle evlenirsen onu kıskanırsın.
Devamlı geçimsizlik içersinde kalırsın.
Çirkin bir hanım alsan,
Akşam sabah yüzüne bakar kızarsın.
Kendine göre fakir birini bulsan,
Hayat pahalı, geçim sıkıntısı çekersin.
Kalksan, bir zengin kızı alsan,
Sana kafa tutar, devamlı incinirsin.
Bunlardan başka birini bulabilirsen,
Hiç bana gelmeden evlenebilirsin!...

İKİSİNDEN BİRİDİR

Kervandan kaçmışdı bir deve,
Yaklaştı Bektâşinin köyüne,
Başı boş dolaşdı çayırlarda,
Köylüler haber verdiler biribirlerine,
Devenin etrafını sardı halk
«Nedir bu görülmemiş mahluk»
Diye biribirlerine sordular,
Hiç biriside bilemediler.
Oradan, Bektâşinin evine geldiler.
Gördüklerini, ona da izah ettiler.
Baba önlerine düştü :
— Durun, bir kez de ben göreyim! Dedi.
Doğruca çayırlara gitti.
Kendisi de deve görmemiş, bilemedi.
Ama, bir şey söylemeden de dönemedi :
— Komşular diuleyiniz! Dedi.

Böyle kenarları basık ortası sivri
İşidip de görmediğin iki şey vardır,
Bunlardan birisi cami, diğeri de minaredir!
Bu mübarek de, olsa olsa bunlardan biridir!..

ŞUNU DA KIRABİLİR MİSİN

Bektaşının elinde yüz Beş kuruşu vardı.
Bu parayla, bir şişeye boğma koydurdu.
Biraz ekmek, biraz peynir, leblebide aldı.
Ayrıldı köyden, doğru bir ağılın içine.
Geline ağıla, kurdu sofrasını.
Sonra su almak için harka çıktı.
O sıra çobanın köpeği geldi.
Ekmekle peynirin hepsini yedi.
Bektaş döndü, durumu gördü.
Boynunu büktü, kendi kendine söylendi :
— Ne yapalım, her şeyde bir hayır vardır,
Nasıl olsa şişeyi satarım
Onun parasını ekmekle peynire veririm, dedi.
Düşünceli, bakkalın yolunu tuttu.
O giderken hava da iyice bozdu.
Şişeye öylesine bir dolu çarptı,
Şişeyi ortadan parçaladı.
Yandı şişeden gelecek paraya.
Diğer taraftansa içinden giden rakıya,
Geldi köyün kıyısındaki demirci dükkânına
İçeri girdi, gitti tezgâhın yanına.
Tezgâhın yanından bir balyoz aldı.
Balyozla çıktı kapıya :
Öylece kaldırdı yukarıya :
— Haydi göreyim, şunu da kırabilir misin? Dedi.

VALİ OLAMASSIN DEMEDİM

Bektaşinin Hızır adında bir talebesi vardı.
Çocuk haylaz mı, haylazdı.
Ne çalışır, ne söz dinlerdi.
Kötü şeyler bulur, onları ezberlerdi.
Nihayet hocası, «sen adam olamazsın» dedi.
Mecburen Hızır'ı okuldan uzaklaştırdı.
Çocuk sivasta barınamadı. Kaçtı İstanbula.
Bir yolunu bulup, girdi saraya.
Padışaha yarandı, Sivas'a vali tayin edildi.
«Astığı astık, kestiği kestik» oldu.
Etrafı sanki kara bir duman bürüdü.
Hızır paşanın korkusu aldı yürüdü.
O buhranlı günlerde hocası geldi aklına.
Emir verdi, çağırttı ayağına.
Bektaşiyi «yaka paça» getirdiler.
Valinin karşısına diktiler.
Hızır bir hocasına, bir de koltuğuna baktı :
— Nasıl, hanı adam olamazdım!
Bak, dedi, işte vali oldum!..
Bektaşî göğsünü geçirdi, dedi ki :
— Sana vali olamazsın demedim.
Adam olamassın dedim.

PEYNİR EKMEK

Bektaşı bir lokantaya girdi.

Kenar masaya oturdu, işaret verdi.

Garson yanına koştı :

— Emredersiniz Baba Erenler, dedi.

Baba, ne yemekler bulunduğunu sordu.

Garson listeyi aldı, okumaya başladı :

— Kızartmalar,

Haşlamalar,

Etliler,

Sütlülükler...

Fakir Bektaşı dinledi, dinledi :

— Hayret doğrusu, dedi.

Bakıyorum yemek bu kadar çok...

Fakat, bana yarayacak peynir ekmek yok!..

ŞARABIN TADI

Şarap seçmek için ihtisas sahibi aradılar.

Nihayet, Bektaşı Babayı bilirkişi yazdılar.

Büyük ve yuvarlak bir masa kuruldu.

Masanın etrafına seçkin kişiler oturtuldu.

Piyasada mevcut şaraplardan birer şişe dizildi.

Baba, şişelerden birinden bir yudum içti

Boynunu büktü, yüzünü buruşturdu.

Yılanmışlardan birini işaret etti :

— Bu şaraptan iyisini göremedim, dedi.

Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı ayağa kalktı :

— Baba Erenler, dedi, diğerlerinin tadına bakmadın?

Bektaşı Baba gülümsedi :

— İçlerinde tatmadığım bir tane vardı

Onu da burada taddım, dedi.

BİR POSTA İKİ ASLAN

Kendini güçlü bilen, iltifatı çok seven
Zamanın padişahının bir de aslanı vardı.
Nereye gitse onu da yanına alırdı.
O gün gemiyle seyahat ediyordu.
Güverteye serdirdi bir Ceylan postu.
Evvelâ kendisi, sonra da aslan oturdu.
Bektaşî baba da bu geziye davetliydi.
Güverteye çıkmış denizi seyrediyordu.
Padişah, babaya seslendi,
Elini kaldırdı, aslanın boynuna koydu :
— Erenler, dedi, keyfime ne dersin?
Bektaşî şöyle dedi :
— Hünkârım Bir posta iki aslan yakışmamış...

O DEDİĞİN RAMAZAN DA OLUR

Evin Bahçesine sofrayı kurdu.
Çekti iskemleyi, Baba oturdu.
Yavaştan demleniyordu.
Softanın birisi bunu gördü :
— Ayıp değil mi, böyle göz önünde.
Gelen geçen herkes sana bakar!
Hiç olmazsa görülmeyen bir yerde iç!
Deyince, Bektaşî de :
— İmamın o söylediğin Ramazanda olur, dedi.

BAKLAVA

Bir Mevlevi, bir Bektâşi.
Bir de Nakşî, Tam üç kişi.
Üçü de misafirlîğe gitti.
Ev sahibi haneden. İzzet ikram etti.
Gayet neşeli bir hava, yenildi içildi.
Sonradan bir tepsi de baklava getirildi.
Bektâşi'nin içi çekti gurince baklavayı :
— Arkadaşlar, dedi, hepimiz bolca kısmet aldık!
Lakin çok az düşecek baklava payı,
Nasıl olsa bu gece burada kaldık.
Haydın herkes yatağına yatsın.
Kim hayırlı düşünürse, baklavayı o alsın!
Bektâşi'nin bu teklifi kabul edildi.
Kalkıp yataklara girildi.
Onlar uyumaya başlayınca, Baba yataktan kalktı.
Tepside ne var ne yok, hepsini pakladı.
Sabah oldu, arkadaşları da uyandılar.
Birbirlerine düşlerini anlattılar.
Evvelâ Mevlevi söze başladı:
— Ben düşümde göklere çıktım!
Nakşî :
— Ben de Cennet'e gittim!
Bektâşi :
— Dostlarım! Ben de her ikinizi seyrettim!
Gayrı bunlar gelmez dedim,
Kalktım baklavayı yalnız yedim...

BİZ DE ÖYLE ÖYLE ALIŞTIK

Bektaşî meyhaneye gitti.

Kapının yanındaki masada demleniyordu.

Bir çocuk kapıdan başını uzattı :

— Sirke var mı? Meyhaneci amca!...

Bektaşî çocuğa seslendi :

— Ne istersin oğul! Söyle bana.

— Sirke isterim efendi baba.

Bektaşî kalktı, yaklaştı :

— Biz de öyle öyle alıştık.

Çık evlât haydi çık, dedi.

DESENİZE MAHYA KURULACAK

Hoca camide vaaz veriyordu.

Günahdan, sevapdan bahsediyordu :

— Dünyada hangi uzuvlar ki günah işler

Ahrette, o uzuvlara kandiller asılır!

Mahşer günü, günahıyla teşhir edilir!

Dinleyenler arasında oturan Bektaşî :

— Vaiz efendi, dedi, nasıl bu kandil işi?

Günahların hepsi birleşecek mi?

Yoksa tek kandil mi?

«Tek kandil dersem hafif olacak» diye,

Hoca biraz düşündü kendi kendine :

— Her günah için ayrı kandil olacak!

Hoca böyle deyince,

Bektaşî de :

— Desenize, hepimize mahya kurulacak! Dedi.

AKLIMA BİLE GELMEZ

Bektaşî daha nasibini almamıştı.
Gezdi köyden köye, kasabadan kasabaya.
Nihayet bir tekkeye karar kıldı.
Mihman oldu oraya.
Suratsız birine oda arkadaşı verdiler.
Üstelik adam, geveze mi geveze...
Bektaşî, sıkıntıdan bunaldı ilk günler.
Erken kalkıp, geç geldi her gece.
Günler, haftalar geçti böylece.
Bir gün öteki daha erken kalktı :
— Arkadaş, dedi, köye gideceğim
Beş On gün orada kalacağım.
Odayı yalnız bırakmayasın!
Bektaşînin gözleri parıldadı :
— Odadan çıkmak aklıma bile gelmez! Dedi.

KADIN ÇOK NAMUSLUDUR

Yeniden evlenmeğe karar verdi.
Adam seksenlik bir zengindi.
Göz koyduğu genç kadınsa, çok fakirdi.
İhtiyar, ahbabı Bektaşînin yanına gitti.
Namına düniir olması için rica etti.
Bektaşî sordu ihtiyara :
— Bu yaştan sonra muradınız nedir?
— Erenler malumunuz, malım mülküm çoktur.
Neyleyim ki bir evladım yoktur.
Bektaşî gülümsedi :
— İstedigin kadın çok namusludur, dedi.

ALİŞ VERİŞ ZAMANI

Bektaşî Baba bir vapura bindi.
Vapur açıldı, bir haylı gitti.
Tam denizin ortasında fırtına başladı.
Ne vapur durdu, ne de fırtına dindi.
Gittikce de azdı.

Herkes telâş içinde.
Her biri bir şey adamaya başladı.
Kimisi mal derdinde,
Kimisi can derdinde.

Adamın biri :
— Ya Rabbim selâmetle kurtulayım,
Yetimlere bin lira dağıtayım.

Bir öteki :
— Allahım, sen canımı bağışla!
Malımın yarısını Kızılaya bağışlayayım!

Diğer biri :
— Ey yüce Tanrım, sağ salım kurtulayım,
Malımın çoğunu Çocuk Esirgemeye vereyim.

Diye, söyleyip söyleyip sızlaştılar.
Bektaşî, sessizce bunları seyretti.
Sonra, o da söylenmeye başladı :

— Heyy Ulu Tanrım, tam alış veriş zamanı.
Ha gayret, biraz daha uzatırsan,
Vere vere hepsi bana dönecekler, dedi.

BİR YE BİN ŞÜKRET

Ramazanda Bektaşıyi yakaladılar.
«Oruç bozdun» diye, hapse attılar.
Baba hür yaratıklara imrendi.
Birisi sokakta salatalık yiyordu.
Bektaşı de parmaklıklardan bakıyordu.
Baba dayanamadı sordu :
— Delikanlı, ne yiyorsun ?
— Salatalık...
— Ramazan olduğunu bilmez misin ?
— Ben müslüman değilim ki!
Bektaşı :
— Öyleyse bir ye, bin şükret!. Dedi.

BEN DE AKLINI GÖREMEM

Bir sohbet toplantısı yaptılar.
Konuştular, birbirlerine takıldılar.
Bir ara teknikten, ilimden anlattılar.
O sırada Bektaşı :
— Maddenin görünmeyen parçası atomdur, ded
Toplantıya katılanlardan biri :
— Ben öyle şeylere inanmam.
Sordu Bektaşı :
— Neden inanmazsın ?
— Gözle görülmezler de ondan inanmam!
Bektaşı öfkelendi :
— Ben de, dedi, senin aklını göremem!
Öyleyse bundan sonra, aklına inanmam.

KOMŞULAR KADAR BİLEMEDİN

Bektaşî şehre uzak bir köyde otururdu.
Bodrum katlı bir evi vardı.
Ne mal, ne de davar.
Sadece bir at, bir de merkebi var.
At sağlam, merkepe hastalıklı.
Merkebi merhameten beslerdi.
Ölmesini de Tanrıdan isterdi.
Bir akşam duasını etti.
Sabah oldu, ahıra gitti.
Bir de ne görsün!. At ölmüş..
Koştı komşuları çağırdı.
Merkeple, ölmüş atı gösterdi :
— Komşular hangisi merkep, hangisi attır ?
«Ölen at, sağ kalan merkeptir.»
Baba bunları duyunca, kaldırdı ellerini :
— Ey Tanrım! Dedi,
Sen komşular kadar da mı bilemedin!..

ATKI YIKAMAYA MI GELDİK

Babanın atkısı öylesine matmış.

Görünce, sanarsın kirlenmiş.

Nazi geçenlerden, takıldı bir kişi :

— Hey gidi, dedi, Baba Erenler!

Şu mubareği bir kere yıkayıver!

Gülümseyiverdi Bektaşî :

— Gene kirlenecek değil mi?

— Bir daha yıkarsın!

— Gene kirlenir!

— Gene yıkarsın!..

Deyince adam, Bektaşî de :

— Bu dünyaya atkı yıkamaya mı geldik? Dedi.

SIYASETE ATILSIN

Yaşlıca, kendi halinde bir adamdı.

Bu kişi Bektaşînin ahbabıydı.

Bir gün geldi, Babaya derdini yandı :

— Erenler talihim yok oğlundan yana.

Düpedüz yalanlar uydurur bana.

Çok uğraştım vaz geçiremedim.

Bir meslek sahibi bile edemedim.

Siz ne dersiniz, ne yapayım?

Bektaşî dostunun gözüne baktı :

— Madem öyle, hemen siyasete atılsın!

Bir politikacı da sizden çıksın, dedi.

SIZ ONU BANA GÖSTERİN

O akşam kederliydi, çok içti Bektaşı.
Sallana sallana, evin yolunu tuttu.
Giderken yolda iyice döndü başı.
Bir çukura battı ki, ta.. beline kadar.
Çukur boş değil, bulanık su ile dolu.
İşlanmadık ne eli kaldı, ne de kolu,
Biraz ayıkınca, başladı bağırmaya.
Sökün etti mahalleli genç ihtiyar.
Hepsi koştu can kurtarmaya.
Çukurun etrafını sardı komşular.
Her kafadan bir ses :

«Kocaman çukuru görmedin mi?»

«Az içsen olmaz mıydı?»

«.....!»

«.....?»

* * *

Çıkarılınca, Bektaşı bir nefes aldı :

— Aziz komşularım!.

Çukuru açıp böyle bırakan içiniz demi?

Siz evvelâ onu bana gösterin! Dedi.

SİZLERİN NARINA

Bir Ramazan akşamıydı
Komşuda iftar toplantısı yapıldı.
Baş köşeye oturmuşlardı.
Şişmancaydı Bektaşinin İkisi
Bunlara baktı cılız softanın biri :
— Erenler, dedi.

Orucu yer namazı kılmazsınız!
Rakıyı da içer böyle şişmanlarsınız!
Düşünün yarın ahrette ne olacak?
Şu kocaman gövdeler nasıl yanacak!
Bektaşinin yaşlıcası :

— Gülüm, dedi, düşündüğün şeye bak!
Biz dünyada yer içersek
Farzet ki, Cehennemlik olursak
Yarın ahrette Zebaniler Bizi tutacaklar.
Tuttukları gibi de atışa atacaklar.
Atışa, hemen sönecek şişmanlığımızdan.
«Aman atış söndü, getirin kuruları!»
Deyip, atacaklar altımıza sizleri,
Bilirim çabuk alev alırsınız.
İşte, sizlerin narına bizler de yanarız.

BİR DE SENİN KULUNA BAK

Baş şehir olduğu senelerde
Bektaşî Baba Edirne'de...
Padîşahı görmekti maksadı.
Gezerken baktı yaldızlı bir bina.
Binaın önünde süslü bir araba.

* * *

Sırmalı elbiseli biriydi,
Muhafızlar selama durdu,
O adam da süslü paytona bindi.
Bektaşî merasimi görünce merak etti.
Yaklaşdı paytonun yanındakilerine :
— Bu adam Padîşah mıdır?
— Hayır, padîşahın bir kuludur.
Bektaşî üstten aşağı bir kendisine,
Bir de paytondaki adama baktı.
Ellerini açtı :
— Hey Tanrım, bir padîşahın kuluna bak!
Dön, bir de senin kuluna bak! Dedi.

FATIHA

Bektaşi Asri Mezarlıkta...

Mermerden döşenmiş, bitişik üç mezar gördü.

Baktı, en gösterişlisi bunlar dı orada.

Baba bakıcıya yaklaştı :

— Bu sandukalı mezarlar kimindir ?

— «Zıt Kardeşler» derler bunlara.

— Şu sağdaki hangisidir?

— O, en büyükleriydi.

— Nasıl bir adamdı ?

— İyi kalbliydi.

Çok hanedandı.

Baba ellerini yukarı kaldırdı.

Öylece bir fatiha okudu.

Sonra ikinci mezara baktı :

— Ya bu, bu nasıldı?

— Bu, ortancılarıydı.

Haşin mi haşin, yaramaz mı yaramazdı.

Bektaşi ona da bir fatiha okudu.

Sonra üçüncü mezarı sordu :

— Şu üçüncüsü nasıldı ?

Bunun ne hayırı oldu, ne de şerri dokundu.

Dünyaya nasıl geldiyse öyle gitti.

Bektaşi geri çekildi :

— Öyleyse onun fatihasını da sen oku, dedi.

KERAMET

Bektaşinin yanına bir tenbel geldi.

Hem telaşlı, hem sevinçliydi.

Babaya iyice yaklaştı :

— Baba, üç dört gündür yatıyordum.

Diin gece rüyamda birini gördüm.

«Ne yatarsın kalk be eşek!» Dedi.

Sabahleyin kalktım,

Çok şükür birşeyim kalmadı.

Siz buna ne dersiniz ?

Bektaşi gülümsedi :

— Keramet derim, dedi.

SEN DE Mİ

Güpe gündüz. Hem de Ramazanda.

Baba karpuz yedi meydanda.

Bunu gören kasabalı çıraklar,

Onu taş yağmuruna tuttular.

Bektaşi köye gitmekte buldu son çareyi.

Üzgündü hali, şehirden çıktı.

Pek fazla gitmemiştii, hava birden karardı.

Şiddetli bir talaz, ortalık karıştı.

Kendi bir yana, sarık bir yana gitti.

Rüzgâr dindi, peşinden sicim gibi yağmur.

Yağmurun ardında, dolu tutturdu.

Bektaşi bir kayanın dibine durdu,

Ellerini yukarı kaldırdı :

— Hey Allahım sen de mi çıraklara uydun? Dedi.

KIRK DUYAN AYILIK

Bıyığı terlememiş narin bir delikanlı.
Kalabalıkta caddeden geçerken,
Titiz bir adamın ayacağına bastı aniden.
Adam, «eşek» dedi hiddetinden.
Utandı, bayıldı, düştü delikanlı.
Toplandı halk, ayıltamadılar.
Olayı gören Bektaşî Baba,
Geldi sokuldu gencin yanına.
Eğildi birşeyler söyledi kulağına.
Delikanlı silkindi ayağına kalktı.
Hemen yürüdü. Hiç biryana bakmadı.
Kalabalıkta bir şaşkınlık belirdi.
Birisî Bektaşîye yaklaştı :
— Baba Erenler ne fısıldadın?
Merak ettik, neydi onun hikmeti?
Bektaşî gayet sakindi:
— Kötü sözü ilk duyan bayılır.
Kırk defa duyan da ayılır.
İşte budur onun hikmeti! Dedi.

BIZ GÜNAH GÖRMEYİZ

Karşılıklı konuşuyordu iki kişi.
Birisi Mevlevi, diğeri Bektaşiydi.
Mevlevi öylesine bir cübbe giyinmiş.
Etekleri yerde, kolları geniş geniş.
Bektaşi sordu :
— İmanım, kollarınız neden bu kadar geniş?
— Erenler biz tüm günahları toplarız.
Onları bu geniş yenimizle örteriz!
Ya siz, siz nasıl örtersiniz?
Bektaşi gülümsedi :
— Biz günah görmeyiz ki örtelim, dedi.

OTUZ KİŞİ BİR GÜNDE

Dert bitmedi, gam bitmedi.
İhtiyaç dersin hiç tükenmedi.
Ramazan da geldi geçti.
Bektaşi biraz olsun nefes almak istedi.
Attı sandalyayı, oturdu balkona.
Bunu gören bir komşusu geldi yanına.
Hal hatır yapıldıktan sonra,
Baba elindeki gazeteye dalmıştı.
Komşu, lafı Ramazana getirdi :
— Erenler Ramazanı nasıl çıkardın ?
Bektaşi komşusuna baktı :
— Otuz kişi bir günde çıkardık, dedi.

O DÜĞÜNDE BULUNMADIM

Civar köyler âdet edinmişlerdi.
Bektaşiyi düğünlere davet ederlerdi.
Uzak bir köyde gene düğün vardı.
Oraya da davetliydi.
Biri takılmak istedi, geldi yanına :
— Baba efendi bir sualim var!
— Nedir sualin? Sor bakalım.
— Adem Babanın sağdıcını tanıyor musun ?
Bektaşi gayet ciddi :
— Vallahi, onun düğününde bulunamadım! Dedi.

O HALTI DAHA EVVEL ETSEYDİN

Bir çocuğu doğdu Bektaşi'nin.
Gitti Samanpazarına, beşik aldı.
Beşiği vurdu sırtına, eve yollandı.
Girdi ana caddeye,
Yürüdü kalabalıkta, yakına yakına.
Beşik takıldı birinin abasına.
Adam sertce başını çevirdi, bağırarak :
— Be adam kör müsün! Tenhadır şu arka sokak!
Oradan gitsene rahatca yürüyerek!
Adama baktı Bektaşi :
— Ah imanım! O haltı daha evvel etseydim.
Güzel güzel, tenhalardan gitseydim,
Bu belâ da başıma gelmezdi ya!.. Dedi.

SEFERE ÇIKACAGIM

Ne zaman ki Ramazan gelirdi,
Komşular toplanıp, Bektaşîye giderdi :
«Bu sene orucunu tutacaksın!»
Tamam tutacaksın!
Aksatmıyacaksın!

* * *

Bir sene değil,
Beş sene değil,
Her sene gidip çeşitli söz ederlerdi.
«Sana tamam tutturacağız!» Derlerdi.
Bektaşî ise zoraki işi hiç sevmezdi.
Onlara tutmayacağım da demezdi.
Her sene arardı bir kurtuluş çaresi.
Bir şeyler yaratırdı, senenin senesi.

* * *

O yıl, Ramazan'a bir kaç gün kala.
Komşular yine toplanıp, çıktılar yola.
Doğruca Bektaşî'nin evine gittiler :
— Ramazan geldi! ne yapacaksın? Dediler,
Baba da :
— İki gün sonra sefere çıkacağım!
Telâşlanmayın, dedi.

KALENDER

Bulunduğu köyün sohbetli Babasıydı.
O, «Kalender» lakabıyla anılırdı.
Bir gün Zaptiyeler, Babaya geldiler.
«Gene içtin!» Diye kadıya götürdüler.
Zaptiye eri mahkemeye girdi :
— Babaya kaç kere tenbih ettik
Bir daha içme dedik.
Hatta and bile içirdik.
Gene de rakıdan vaz geçmiyor.

Kadı Bektaşîye döndü :
— Doğru mu?..
Bektaşî boyun kırdı :
— Doğrudur Kadı Efendi,
Ben bir kalenderim.
Rakı bulursam, rakı içerim.
And bulursam, and içerim, dedi.

YABANA GİTMEDİ

Bektaşî arife günü oruç tuttu.
Bayram günü de erkenden namaza gitti.
Namaz bitti, herkes camiye terketti.
O da, kalabalık içersinde evine döndü.
Yolda, bayramlaşıp, konuşuluyordu.
Adamın biri üzülerek söyle söyledi :
— Bu sene ramazanda bir gün kaçırdık.
Bektaşî hemen adamdan yana döndü :
— İmanım, sakın tasalanma!» Dedi,
Senin kaçırdığın oruç yabana gitmedi
Onu da bu fakir tutuverdi...

ARTIK GELEMEZ

Adamın biri Bektaşiye yaklaştı :

— Erenler biliyorsun!

— Neyi?..

— Ramazan geliyor.

İki gün sonra oruçluyuz!

Bektaşi hayretle :

— Olur şey değil, dedi.

Ben onu yemiştım geçen sene

Artık gelemez bu sene!..

NAMAZ KAYDI YOKTUR

Fuat bey her sene kendi evlerinde.

Ziyafet verirdi ramazan günlerinde.

Çeşit çeşit yemekler, meyveler önlerinde.

Yiyecekler sofradan taşardı.

Davetliler bunlarla iftar yapardı.

Günlerden bir gündü.

Gene iftar toplantısı oldu.

Fuat Bey dedi ki :

— Namazı hep beraber burada kılalım.

Davetliler arasında Bektaşi de bulunuyordu.

O, cebinden davetiyeyi çıkartıp okudu.

Sonra ayağa kalktı :

— Sayın Fuat Beyimiz! Dedi,

Davetiyeye uyarak geldik biz.

Onda iftar için iltifat çoktur.

Amma namaza dair bir kayıt yoktur.

ÜÇ KABADAYI

Bektaşî ve arkadaşı birahanedede.
İkisi de içerken kendi halinde.
«Arap İsmailin Adamları» derler,
Üç kabadayı içeri girdiler.
Bektaşî'ye yan bakıp,
Taşkınlık ettiler.
Bektaşînin canı sıkıldı bu hale
— Ağalar, dedi, durun bakalım hele.
Farzedin ki galipsiniz, ne derler?
«Üç efe bir Bektaşîyi yenmiş» derler.
Ama ben kalkarsam!...

* * *

Zorbalar birbirlerine baktılar,
Yavaşça oradan uzaklaştılar.

BEN SİZİN İŞİNİZE KARIŞMAM

Rüşvet yiyen kadılardandı.
Yolda Bektaşî ile karşılaştı :
— Bana bak!
Ne olacak senin halin?
Allahın günü içki!..
Şikâyet üstüne şikâyet, böyle olmaz!
Deyince Kadı, Bektaşî de :
— Ben akşamdan akşama, karanlıkta içerim.
Amma zatı şahaneleriniz?!
Güpegündüz hak yersiniz!
Yine de sizin işinize karışmam! Dedi.

SAHIP ÇIKTIĞIN HAK

Bektaşî gekildi bir kenere, demleniyordu.
Yanına çirkin yüzlü sıska biri geldi.
Bektaşî aldırmadı,
O biri, Babaya ters ters baktı.
Nihayet dayanamadı :
— Be adam! Dedi.
Mubarek günde böyle günah işlersin!
Kuldan utanmazsın!
Hak tan da mı korkmazsın!..
Dinledi, bozmadı kendini Bektaşî.
Dedi ki :
— Aynayı alda şu suratına bir bak!
Gör ki :
Ne hale koymuş seni Hak...

GELSE GELSE MUHARREM GELİR

Bir Bektaşî köyünde..
Ramazan ayının On Beşinde
Kimseinin tanımadığı bir misafir geldi.
Adam baktı, köyde oruç ne gezer!
Kimisi yer, kimisi içer.
Misafir bizim Babayı da gördü :
— Bu köye Ramazan gelmedi mi? Dedi.
Baba da :
— Neden se, o bizi hoş görmedi.
Gelse gelse, Muharrem gelir! Dedi.

GECELİK TAKKE

Bektaşı bir köye gidip konuk oldu.
Akşamlayın yemekler yendi, sofralar kalktı.
Söz ve sohbet bitti, yatmağa hazırlandılar.
Her akşam için ev sahibi, o akşam ayık kaldı.
Yataklara girildi, ışıklar karartıldı.
Ev sahibi Bektaşıyı uyudu sandı.
Başladı etrafı aramağa.
Bir kupa boğma bulup, koydu yatağının yanına.
Su getirmek gerekti. Mutfaka gitti.
Bektaşı adamın durumunu anladı.
Kalktı, kupadakini içti.
Ev sahibi suyu getirdi.
Elini, şıseyi koyduğu yerlerde gezdirdi,
Baba dayanamadı, seslendi :
— Karanlıkta ne arıyorsun imanım ?
— Gecelik takkem yok onu arıyorum!
Bektaşı yataktan doğruldu :
— Boşuna arama takkeyi ben giydim!.. Dedi.

BEN ŞİMDİDEN HİÇİMİ

Bektaş, derdini anlatmak istedi vali'ye.

Gitti ama, kapıcı bırakmadı içeriye.

Baba hiç telâşlanmadı :

— Bana bak evlâdım, dedi.

Ben valinin akrabasındamım!

Hem ondan daha büyüğüm!

Kapıcı tutuştu. Hemen Vali'ye arzetti.

Bektaş'ye izin çıktı, içeriye girdi.

Selâm verdi ve baş koltuğa oturdu.

Vali iyice baktı, tanıyamadı :

— Siz kimsiniz?

— Ben bir dervişim...

— Nereden akrabayız?

Hazreti Âdem Babadan!

— Pekey nasıl büyük olursun benden?

— Sen şimdi nesen?

— Ben şimdi valiyim!

— Sonra ne olacaksın?

— Belki bakan, belki Başbakan!..

— Daha sonra ne olacaksın?

—Hiç!.

Bektaş hafiften başını salladı :

— Öyleyse ben şimdiden hiç im! Dedi.

BANA UĞRAMADI

Bektaşî Ramazan gününü sordu.
«Bu gün değil, yarın!» dediler.
Söyleneni hemen bir kâğıda yazdı.
Her gün kâğıdı açtı okudu.
«Bu gün değil yarın!»
Böylece Ramazan da bitti.
Akşam üzeri toplar atıldı.
Bektaşî hayretle sordu :
—Nedir bu toplar?
«Bayram topları!» dediler.
Yine kâğıda baktı :
— Nedense Ramazan bana uğramadı! Dedi.

GIT İŞİNE

Ramazanın birinci günüydü.
Bektaşî öylene kadar çift sürdü.
Öyün vakti olunca öküzleri eğledi.
Bohçasını çağılın dibine serdi.
Ekmeğini yerken softanın biri geldi :
— Sen müslüman değil misin? Dedi.
O da :
— Çok şükür müslümanım.
— Ne zamandan beri?
— Kalû Beladan beri!
— Kalû bela ne demektir?
Bu kadar soruya Bektaşî öfkeleni :
— Kalû ben, Belâ da sensin!
Nereden geldin karşıma!
İşin yok rau geç git işine! Dedi!

CAMIYE TÜKÜRMEYİ GÖSTERİRDİM

İçki yasak edilmişti o sene,
Gönü içki çekti, fakat nerede?..
Dolaştı, camiyi تنها buldu Bektâşî.
Bohçada mezesi, elinde şişesi.
Böylece oturdu, daldı kendi alemine.
Pencereden Babayı gören birisi :
— A. a, bu da ne! Dedi.
Daha da yaklaştı,
— Tümü utanmaz! Diye,
Tükürdü camiden içeriye.
Bektâşî :
— Elimde isim olmasaydı, yapacağımı bilirdim,
Sana camiye tükürmeyi gösterirdim! Dedi.

ŞUNU BEN YAPSAYDIM

Bektâşî Kızıl İrmağın kenarında...
O sırada, güzel bir kadın geldi.
Bir çocuk var kadının kucığında.
Diğer çocuğu da yanında.
Babadan bir ricada bulunuverdi :
— Şu kalsın buna bırakayım karşıya.
Sonra gelir, onu da alırım. dedi.
Kadın, çocuk kucığında ilerledi.
Suyun tam ortasına gelince ayağı burkuldu.
Zavallı düştü, çocuğuyla birlikte boğuldu.
Bektâşî çok üzüldü bu acıklı olaya.
Yanıdaki çocuğun yüzüne baktı baktı :
Hey Yüce Tanrım, dedi,
Şunu ben yapsaydım canıma okurdun ya!...

GÖRÜNCE CAN MI KALIR

İkinci Mahmut Bektasiden hoşlanmazdı,
Onun saltanat zamanlarındaydı.
İlk bahardı, tam öğle zamamydı.
Bektaşî Baba ve dervişler kırdalardı.
Oturmuşlar, önlerinde rakı şişeleri vardı.
Hafifden demleniyorlardı.

* * *

O gün padişah kır gezisine çıkmışdı.
Uzaktan görünce bunları,
O tarafa doğru yöneldi.
Dervişler baktılar ki, padişah gelir.
«Aman Bektaşî düşmanı geliyor» dediler.
Her biri bir tarafa sindiler.
Kala kala yalnız, Baba Erenler kaldı.
Padişah mahiyetile beraber yaklaştı :
— Baba efendi, canlar neredeler ?
Bektaşî toparlandı :
— Şevkatlûm;
Zatınız görününce can mı kalır! Dedi

SARILARI ALMAKTANSA

İri yarı, sarı sakallı bir kurnaz.
Rastladığı Bektaşiyse sakalsız.
Kurnaz, Bektaşîyle eylenmek istedi :
— Baba efendi niçin sakalın yok ?
Bektaşî güldü :
— Gittiğimde sakallar dağılmıştı.
Geriye yalnız sarılar kalmıştı.
Düşündüm, sarıları almaktansa
Köse kalmak evladır dedim...

KİMIN YÜREĞİ YANDI

Bir köy kurulmuşdu şose üstüne.
Geçerdi buradan, garip yolcular.
Köy ileriydi, meyvecilik bağ üstüne.

* * *

O sene Ramazan, bağbozumuna raslamıştı.
Pekmez kaynatıyordu bir erkişi.

Tam o sıra, çıkageldi. Bektaşi :

«Bereketli ola!» Dedi, oraya çöküverdi.

Baba leğendeki kepçeyi görünce aldı.

Aldığı gibi, bağcıya uzatıverdi.

Bağcı sordu :

— Boş kabım var mı?

Bektaşi :

— Hele sen doldur, Hak kabımı yaratır!.

Bağcı kepçeyi doldurup verdi.

Baba bir yurdumda içiverdi.

«Sağol!» Dedi, kepçeyi yine uzattı.

Bağcı tuhaflaştı :

— Ben oruçlusun sandım!

Halbuki sen mubarek günde içtin.

— Güllüm görüyorsun! Ben yolcunun biriyim.

Ayağımın tozuyla buraya kadar geldim.

Pekmezi de seferi olduğumdan içtim.

Adam istemiyerek kepçeyi elinden çekti,

Doldurdu bir daha verdi.

Bektaşi onu da içti.

Yine kepçeyi uzattı.

Bağcı bu sefer dayanamadı :

— Be adam, dedi, içilir mi bu kadar ?

Karışmam sonra yüreğin yanar.

Bektaşi de :

— Kimin yüreği yandığını Allah bilir! Dedi.

SEN DOLDUR SEN TUTARSIN

Karısı Bektaşı'ye bir sepet verdi.
«Sunu doldur! Yarın oruç tutacağız!» Dedi.
Ne yapsın Bektaşı! Emir yüksekten geldi.
Aidi sepeti, doladı çarşı pazar.
Hem gezdi, hem de düşündü :
«Cep tam takır. Sepet neyle dolar?..»
Nihayet, uğradı bir sarrafa.
Baktı yığın yığın altınlarına.
Dayanamadı, sepeti uzattı sarrafa :
— Al sunu, yarın Ramazan!
Ben dolduramadım, sepeti sen doldur.
Orucu da sen tutarsın! Dedi.

BİR DAHA SARFAM

Ramazan ayı, vakit ikindi.
Düşündü taşındı Bektaşı,
Adamakıllı çekti kafayı.
Bir ağacın dibine de serdi abayı.
«Sen misin böyle rahat rahat uzanan!..»
Yakaladılar Bektaşinin kolundan.
Çıkardılar Kadı Efendinin huzuruna.
Kadı sordu buna :
— Baba, Oruç tutmazsın mübarek günde.
Üstelik birde rakı içiyorsun!
Başındaki sarıktan utanmıyor musun ?
Bektaşı hemen çıkardı başındakini,
Yavaşca masanın üzerine koydu :
— Bir daha sarmam, dedi.

EVLENMENİN HİKMETİ

Bektaşî tam Elli Beş yaşına geldi.

Esin dostun ısrarına rağmen evlenmedi.

Yine bir gün, bir ahbabı yanına geldi :

— Erenler çok şükür, haline kötü denmez.

Hem vareyetlisin, hem de dirayetlisin!

Hikmeti nedir ki, halâ evlenmezsin!

Bektaşî şu cevabı verdi :

— Gülüm, var olası sağ olası.

Düşünüp buraya kadar zahmet etmişsin.

Dost olarak evlenmemi istersin.

Fakat, şöyle etrafıma bakıyorum...

Kocasını olmayı arzuladığım, ne bir kadın

Babası olmayı arzuladığım, ne bir evlât.

Göremiyorum, imanım göremiyorum!

İşte hikmeti budur ki, evlenemiyorum!..

DUANI KENDİNE ET

Bektaşî köyün sevgili babasıydı.

Tarlada ekin dermekteydi.

Döşürücünün biri geldi

Mubarek iri yarı. Hem de dipdiri idi.

Bir bağ ekin istedi.

Baba baktı adam pek heybetli :

— Tarladan kendin topla, al! Dedi.

Derme işi dilencinin zoruna gitti :

— Hazır bağ verde sana dua edeyim!

Deyince, Bektaşî de :

Git evladım, dedi, haydi git!

Duan kabul olursa, evvelâ kendine et!.

YUMUŞASIN DIYE

Ramazanın On Altısın da...

Bektaşî erik yiyerek gidiyordu yolda.

Hoca da karşıdan geliyordu.

Babanın ağzındaki farketti :

— Yahu! Dedi, Müslüman olan oruç mu yer ?

— Ne yemesi! Ben bugüne bugün oruçluyum.

Öyleyse ağzındaki!.. O nedir ?

Bektaşî :

— İlâhi hoca, dedi, erik kurusudur.

İftara kadar yumuşasın diye tutuyorum.

ABDEST DAHİ ALIRIZ

Bektaşî misafir oldu bir softaya

Namaz vakti gelince, softa da :

— Kalk namaz kılalım! Dedi buna

Bektaşî kalktı, abdestsiz namaza durdu.

Softa, hafifce omuzuna vurdu :

— Neden abdestsiz kılarısın ?

Niçin abdest almazsın ?

Bektaşî yüzünü softaya çevirdi :

— İmanım namaz kıl dedin kılarız,

Buyurursan abdest dahi alırız, dedi.

CENNETİ BILMEM AMA

Bektaşiye sordular :

«Cennet'e iyiler,»

«Cehenneme kötüler,»

«Bunlar sorgusuz giderler!»

«Acaba zatınız ne derler?»

«Doğrudur!» Dedi.

* * *

İçlerinden birisi :

— Baba, Cennet - Cehennem dolmayacak mı ?

— Cenneti bilmem ama, dedi,

Cehennem dolacağını zannederim...

CENAZE NAMAZI

Sofu Bektaşiye rastladı ve sordu :

— Namaz kılındı mı ?

— Kılınmıştır zannederim.

— Be Erenler sen kılmadın mı ?

— Hiç kılmaz olur muyum!..

— Kılalı çok mu oldu ?

— Eh On sene kadar oldu.

— Ne!.. Ne dedin?...

— On sene oldu dedim.

— Anlamadım! Bu nasıl namazdı ?

— Rahmetli babamın cenaze namazıydı...

YAHUTTA SAYI BILMIYORSUN

Bektaşı, bir Ramazanda demlendi,
Bunu gören bir zaptiye eri,
Yakaladı, doğru Kadiya getirdi.
Kadı görünce Bektaşıyle eri,
Durumu sorup öğrendi.
«Üç Yüz sopa vurulsun!» Diye karar verdi
Üç Yüzü isittiği gibi,
Bektaşı de şafak atıverdi.
Kadiya sertce baktı :
— Kusura bakma efendi hazretleri!
Ya ömründe hiç sopa yememişsin,
Yahutta sayı bilmiyorsun! Dedi.

BAYRAM GİRDİĞİNDE YANACAĞIM

Kesesi boştu amma ...
Zengindi Bektaşı, gönülden yana.
«Yeter ki,» derdi, «gönül her zaman dayana.»
* * *
Komşular geldiler :
«Ramazan çıkıyor!» Dediler.
Bektaşı düşündü kara kara :
— Ramazanın çıktığına gönül yanmaz.
Amma, beyram girdiğin de yanacağım, dedi.

TUTACAKSAN SIKI TUT

Ramazan da oruç tutmuyor diye,
Bektaşiyi tıktılar içeriye.
Üç gün üç gece aç bıraktılar.
«Git!. Orucunu bir daha kaçırma!» Dediler.
Kasabadan geldi, doğru köy meydanına.
Anlattı köylülere, başından geçenleri.
Böylece dertleşirlerken, uzaktan biri,
Ağzında sigara, geldi yanlarına :
— Kusura bakmaym orucu kaçırdım! Dedi.
Senmisin diyen, kaşlarını çattı Bektaşi :
— Be gülüm! Senin kaçırdığın oruç,
Tam Üç gün Üç gece bende kaldı.
Tutacaksan sıkı tut! Dedi.

AÇLIKTAN

Yine bir gün, oruç yedi diye
Bektaşi'yi götürdüler mahkemeye.
Kadı sordu :
— Göz göre göre Ramazan da
Oruç yenir mi böyle meydanda ?
— Özürüm var ne yapayım!
— Neymiş bakalım özürün ?
— Çok hastayım !
— Nerenden hastasın ?
— Açlıktan!..

SÖYLEYECEĞİNİ ŞİMDİ SÖYLE

Sıcak bir Ramazan gününde.
Susuzluk kuruttu Bektaşî'nin boğazını.
Dayanamadı, gitti çeşmeye dayadı ağzını.
Tam o sırada birisi geldi
Adam durdu çeşmenin önünde :
— Heyyy! Bana bak!..
Ne yapıyorsun ?..
Akşam olmadan oruç mu bozuyorsun ?
Bektaşî ilkin duymaz gibi davrandı.
Suyunu içtikten sonra geri döndü :
— Eh dostum, söyleyeceğini şimdi söyle!.. Dedi.

HELE BİR YÜRÜT

Hoca, Cennet'ten bahsetti ancak :
— Kim iyi amel sahibi olursa.
Yiyecek, içecek. giyecek ne varsa.
Cennet'te kendisine ihsan olacak.
Bilseniz ol Cennet'te neler vardır.
Ora da öyle büyük bir koç vardır,
Ayakları Yedi kat yerin dibinde,
Başı da Yedi kat göklerde!..
İki ayağı Magrip'ta!..
Ötekileri Marşık'ta!..
Dinleyicilerden Bektaşî dayanamadı,
Kalktı ayağa :
— Hocam, dedi,
Kocun enini boyuna uyduramadın!..
Hele bir yürüt bakalım nereye gider?!..

FARZI DA KILDIRMASAYDIM

Bektaşı Bir zengine iftara gitti.

İftar yakındı. Ev sahibi namaz teklif etti.

Bektaşı ise, bu teklife alındı.

Nihayet, namazın yalnız farzı kılındı.

Baba yedi içti, muhabbet etti.

Geç vakit kalktı, evine gitti.

Gece yarısı derin uykuya daldı.

İftar sahibi geldi, kapıyı çaldı.

Bektaşı, kapıyı açtı gözlerini ovalayarak,

Adam, hemen omuzundan yakalayarak :

— Rüyamda gördüm, Peygamber Efendimizi.

Sordu : «Neden kılmadınız sünnetinizi ?»

Bektaşı zengine dikkatlice bakarak :

— Yazık, dedi, efendi hazretleri, Vallahi yazık!..

Ne olur, söylemeden düşünseydin azıcık!

Sünneti kıldırmadım Peygamber Efendimizi gör-
dün.

Farzı da kıldırmasaydın Cenabı Hakkı Görürdün..

ORUCUM BOZULACAKTI

Ramazan geldi, herkes oruçlu.

Bektaşı ise, sigara ağzında gidiyordu.

Bunu bir hoca gördü :

— Aman yahu, dedi, ne yapıyorsun ?

Sokakta sigara mı içiyorsun ?..

Bektaşı hemen ağzındaki yere attı :

— Hay Allah razı olsun hoca efendi!

Neredeyse orucum bozulacaktı, dedi.

BEN GİRİYORMUYUM

Devenin biri, kervandan ayrıldı.
Döndü doladı, geldi camiye girdi.
Müezzin görünce, olaya çok kızdı.
Döverek deveyi dışarı çıkardı.
Karşı yoldan geçen Bektaşî yaklaştı :
— Ağız yok dili yok, niçin dövüyorsun ?
— Müezzin sertçe :
— Camiye giriyor, işte görüyorsun!
Bektaşînin kaşları çatıldı :
— Aman evlâdım, nasılsa girmiş bir kez.
Biliyorsun hayvandır. Aklı ermez.
Bak, ben hiç giriyor muyum? Dedi.

BENİM İŞİME BAYRAM GELİR

Bektaşîyi gördüler :
«Erenler, Ramazan geldi.
Oruç tutacak mısın?» Dediler.
Bektaşî :
— Camım nereye geldi ?
Hele düşüneyim bayrama kadar!
Şimdilik benden bukadar!
Deyip, yürüyünce;
Adamlar şaşırıp kaldılar önce.
Sonra gittiler peşinden :
«Biz Ramazan deriz, sen bayram dersin!»
Bektaşî de :
— Sizin işinize Ramazan gelir.
Benim işime de bayram gelir.
Haydin şimdi güle güle, dedi.

BİRDE SÜNNETİMİ TERKEDELİM

Bektaşî Otuz Beş yaşındaydı.

Ne namaz kılardı,

Ne de Oruç tutardı.

Lâkin kaçırmazdı sahur yemeğini.

Bir gün, Bektaşî'nin karısı :

— Olur mu böyle ?

Oruç tutmuyorsun,

Sahurda niçin yiyorsun ?

Deyince hatun,

Bektaşî :

— Zaten farzı terketmişiz.

Bir de sünneti mi terkedelim?.. Dedi.

ALLAHIN HESABINA SUAL YOKTUR

Bektaşî ve hocadan bir dostu

Çimenler üzerine serdiler postu.

Bektaşî, anlattı hayat hikâyelerinden :

«Yaradan mahrum etmesin nimetlerinden».

Diye lafa devamederken, bir ara,

Bektaşînin sözünü kesdi hoca :

— Erenler senin borcun var mı ?

— Fazla değil, bakkala var On lira kadar.

— Bakkala değil, namaz borcun ne kadar ?

Bektaşî kaşlarını çattı :

— Hocam, dedi, Allahın hesabına sual yoktur.

Sizin soracağınızsa, ancak bakkala olan borçtur.

BÖYLE DE ALDATIR

Ramazan ayında.
Bektaşi bir bakkalda.
Çerez, ekmek, peynir.
Tadına bakarak, öteberi aldı.
Gördüler durumu,
El bu durur mu?
«Erenler orucun bozuldu!» Dediler.
Bektaşi sakince :
— Melekler, bazan böyle de aldatır, dedi.

ÜSTELİK PARA DA VERİRLER

Turistler Divriği'ye geldiler.
Ulu caminin önünde durdular.
Rehberlerinden caminin bakıcısını sordular.
Biraz sonra da bakıcı geldi.
Turistleri aldı ve camiye girdi.
İçersini gezdiler, dışarı çıktılar.
Giderken bakıcıya bahşış verdiler.
Bektaşi arkadaşıyla bunları seyretti.
Onlar gidince, yanındakine döndü :
— Acaba bunlarda akıl yokmu ki ?
Ben, doğduğundanberi bu memleketteyim
Bir defa olsun şu camiye girmedim.
Onlarsa başka diyarlardan gelirler,
Üstelik para da verirler, dedi.

KUDRET LOKANTASI

Adanalı çok zenginin biri,
Eşi dostu, Ramazanda iftara çağırdı.
Davetliler kalabalıktı. Gelip oturdu herbiri.
Yemekler yendi, sofralar kaldırıldı.
Sonunda konuşma faslı başladı.
Sözü evvelâ hoca açtı.

— Cenneti Âlada, istediğiniz yemekler
Pişirilip taze taze, sıcak sıcak,
Zevkle getirilip, önünüze konacak.
İsterseniz, helvalar, muhallebiler.
Hurilerin ellerinde envayı çeşit meyveler.
Hem de, şarabı kevserden sunulacak.
Bunlar ancak, cennetlik kulların nasibi olacak.

Davetliler arasında bulunan Bektaşî
Yanıdakinin kulağına eğildi :

— İmanım, dedi,
Hoca Kudret lokantasını mı anlatıyor?.

HAYA TRAFİĞİ

Bektaşı iyi bir yolculuk yapmayı düşündü.

Ama nasıl ve ne ile ?

Bindiği vasıtalarda rahat edemiyordu.

Üstelik, sık sık kaza oluyordu.

Düşündü, düşündü...

«Tamam buldum!» Dedi.

Uçak Terminaline geldi.

İstanbul için bir bilet aldı.

Gitti alana, uçak hazırды.

Bektaşıyı güzel bir hostes karşıladı.

Buyur etti, yer gösterdi.

Baba koltuğa öylesine bir kuruldu.

Uçağın nasıl havalandığını anlamadı.

Söylendi kendi kendine :

— OOOh!.. ilk defa rahat bir yolculuk.

Yanımdaki Bektaşıye baktı :

— Madem ki uçak bu kadar rahat!

Hünkârınız neden güvercin olup uçtu ?

Bektaşı :

— Rum Erenleri hava trafiğini kapamıştı. Dedi.

HEVESLİSİ VARSA O YAPSIN

Bir kaç mahalleli hocaya gittiler.
«Bektaşiyi de namaza alıştı» dediler.
Onun da camiye gelmesini dilediler.
Bunun için hocaya ricalar ettiler.

* * *

İkinci yaklaşmıştı.
Hoca kalktı Bektaşinin evine gitti.
Baba onu karşıladı, çok iltifat etti.
Kuruldu sofralar, içkiler geldi.
Bektaş hocaya şöyle söyledi :
— Af buyurun alışkanlık meselesi.
Demlenmek, negelenmektir ötesi!..
Haziret! «tövbesi olan günah» işlenir.
Hatır için bir kadeh versem, ne denir ?

* * *

Hoca, «olurdu, olmazdı.» demeye kalmadı.
Bektaş kadehi getirdi dayadı...
Karşılıklı tokuşturdular..
Derin bir muhabbete daldılar.
Dem alıp, gam verdiler.

* * *

Vaktin nasıl geçtiğini bilemediler.
Ancak yatsı ezanını duyabildiler.
Hoca dışarı fırladı. Kağığunu giymeden.
Doğru evine yöneldi, camiye girmeden.

Bektaşı de kalktı hocanın peşine.
Dedi ki kendi kendine :
«Hoca iyice sarhoş oldu.
Halk da şimdi camiye doldu.
Bari hocanın ardından gideyim.
Cami de falso yaparsa eteğini çekeyim.»

* * *

Cemaat Bektaşıyı görünce cami de
Çok sevindiler cümlesi de.
Yavaş yavaş, söylendiler biribirlerine :
«Allah razı olsun şu bizim hocadan
Dediğimizi yaptı candan imandan.
Şimdiye kadar bu işi yapan yoktu.
Bektaşıyı camiye yalnız o soktu.»
Söyleyip söyleyip sevindiler.
Hoca için durmadan övündüler.
Bektaşı cemaati öylesine konuşur görünce
Dayanamadı döndü :
— Durun!.. Dedi. Beyhude yere sevinmeyin!
Hoca için de bu kadar övünmeyin.
Ben buraya namaz kılmaya gelmedim.
Belki falso yapar, dedim.
Hocanın eteğini çekmeğe geldim!...
İçiniz de bu işin heveslisi varsa artık,
O yapsın. Bana Allaha ısmarladık!...

KEŞKE SEN YESEYDİN

Doğma büyüme köydeydi.
Bektaşiyeye bir yerden miras çıktı.
Düşündü kendi kendine :
«Bu parayı hemen harcıyamam!
Belki ilerde kara günler olur.» Dedi.
Dedi ama, nerede saklıyacak ?
Gerçek sandığı, Keleş dayının şu şakası :
«Pangaya yatan paraları memurlar yer!»
Demişti ya, işte o geldi aklına...
Gene düşündü ve söylendi :
«El alem nasıl yaparsa sen de öyle yap!
Bu iş için en iyi kap,
Kilerdeki küp!...»
«Olmaz» dedi, «küpte olmaz!..»
«İbiş Eminin parasını küpte fare yemişti!..
Ya benimkini de yerse!..
En sağlam ahırdaki delik.»
Dedi, doğruca ahıra gitti.
Parayı duvardaki deliğe tıkadı.
Kalan boşluğa da mayıs sıvadı.

* * *

Aradan günler, hatta aylar geçti.
Bektaşi de işe güce düştü.
Delikteki mayıs kurudu, yere düştü.
Ahırdaki inek bağını kopardı,
Gelip delikten parayı çekti.
Ağzında geveledi, çoğunu yuttu.
Bir kaç parça da yere düşürdü.

O sıra Bektaşı ahıra girdi.
Görünce, beyninden vurulmuşa döndü.
İneğin yanına koştu, dizine vura vura.
Beş binden, iki yüz geçti eline.
Kara kara düşünürken ahırda,
Birden karısı belirdi yanında :
— Efendi, dedi, kalanı bari pangaya yatır.
«Olur» dedi, Bektaşı.
Ertesi günü şehire gitti.
İlk rasladığı şehirliye sordu :
— İmanım, panga nerededir ?
Adam önüne düştü, Bankaya götürdü.
Bektaşı girdi içeri, yatırdı iki yüzü.
Banka cüzdanını cebine koydu, köye döndü

* * *

Bir sene geçti aradan.
Bir davet mektubu aldı Bankadan,
Baba Banka memuruna gitti.
Memur, hesap cüzdanına baktı :
— Elli Bin lira ikramiye çıktı, dedi.
Bektaşinin rengi attı, «eyvah» etti :
— Benim yüzümden oldu, dedi.
Memur birşey anlıyamadı, kaçırdı zannetti.
Hemen sordu :
— Sevinmen lazımken neden yakınırsın ?
Bektaşı gayet sakin :
— Ah memur efendi!. O parayı inek yemektense,
Keşke sen yeseydin! Dedi..

F E S A T L I K

Mazlum o gün kırdaki gezmekteydi.
Yanına sahipsiz bir kuzu geldi.
Meleyen kuzuyu okşadı, ot verdi.
Adam kuzuya, kuzu da adama ısınverdi.
Epeyce vakit geçti.. Mazlum evine döndü.
Kuzu durmadı. Adamın peşine düştü.
O da kuzuyu evine götürdü.
«Sahibi çıkarsa veririr!» Dedi.

* * *

Aradan günler, hatta aylar geçti.
Kuzuyu ne arayan, ne de soran oldu.
Bakımı iyiydi. Kuzu semirdi.
Boynuzları kıvrıldı. İyice irileşti.
Adamınsa, İçini bir kurt kemirirdi.
Durur, düşünür, kendi kendine söylenirdi :
«Bu kuzuyu ben eve getirmeye getirdim.
Bir ses çıkmadı. Sahibi ne sordu ne aradı.
Acaba büyük bir günah mı işledim?»

* * *

Gitti Bektaşiyeye derdini anlattı.
Baba şu cevabı verdi :
— İmanım! Kırk gün Kırk gece bir kaybı,
Eğer arayıp sormazsa onun sahibi,
O mal, bulanın olur.
Hem de helâli hoş olur!

* * *

Mazlum döndü evine geldi.

Geldi ama, içi de bir türlü rahat etmedi.

Endişeler, adamın rahatını kaçırdı.

Bu kuzu hikâyesi bir türlü bitmedi.

Bu sefer de gitti vaziyeti hocaya anlattı

Hoca, kemali ciddiyetle adamı dinledi :

— Getir bakayım şu kara kaplıyı! Dedi,

Kitabı uzun uzadıya karıştırdı

Sonunda :

— Allahümme salli selâten kamîleten

Ve selim selamen tammen

Ve tinâlü bihirre gaibü

Ve hüsnülhavatimi ve yüstelkalğamamü

Biveçhil kerimi ve âlâ âlihî ve sahibihî

Fi külli lemhatin ve nefesin

Bladedi külli malüminleke

Bulânehuu, Haramahuu, İmamehuuu...

—

— Anlamadın mı, kitap ne diyor ?

— Kusura bakma hoca efendi anlayamadımı!..

— Kara cahilsiniz; kara cahil, efendim.

Kitap açıkça yazıyor.

Kuzu, bulana haram, hocaya helâldir. Diyor.

Sen Cehennem azabından kurtulmak istersen,

Kuzuyu benim kapıya bağla git. Yoksa seni üzer.

Mazlum kuzuyu bıraktı, ayrıldı hocanın evinden.

Ertesi günü baktı ki, hoca kuzuyu kesmiş yüzer.

Bu hali gören adamın içi gitti.

Gene Bektâşiye geldi medet diledi.

«Hiç olmazsa, gidip kellesini alalım» dedi.

Bektaşı komşuyu kırmadı. Hemen önüne düştü.
Her ikisi birlikte hocaya gittiler.

Mazlum, geliş sebebini anlattı :

— Hocam kuzu size helâl olsun kabul...

Hiç olmazsa kellesini bana ver.

Hoca önce hiddetlendi, sonra daldı...

Elini kaldırdı, sakalını sıvazladı :

— Haydi bir abdest alalım.

Son bir daha kitaba bakalım!..

Deyip, abdest aldı, namaz kıldı.

Açarken kitabı, dualar okudu.

Ortasına geldi, «hah buldum!» Dedi.

Devam etti :

— ve dahi kelle kulak,

Her nesi varsa, hocanın olacak!..

Hoca başını kaldırdı. Mazlumdan ses yok.

Kenuştu devamı :

— Gördün mü açık türkçe yazılı.

Eğer kuzu bir daha aklına gelirse,

Yarin Ahrette yakana iyice yapışacak.

O boynuzlarla seni yerden yere vuracak.

Haydi şimdi, dedi, git bakalım işine.

Bir dahada aklına böyle fesatlıklar getirme!

* * *

Hoca sonra, sessizce oturan Babaya döndü :

— Erenler! Acaba zatınız ne düşünürlersiz ?

Bektaşı de :

— Ben kuzunun yalnız kellesine değil,

Tırnağına kadar fesatlık düşünürüm!. Dedi.

Kapak konpozisyonunun hazırlanışında emeği geçen ve çizen Kıymetli Ressam İsmail Hakkı Değer ile, baskı işlerinde gösterdikleri itinadan dolayı «Yarıgıçoğlu Matbaası» personeline teşekkür ederim.

Gösterilen itinaya rağmen ilk baskı olarak, gözden kaçan hatalar olmuştur. Meselâ :

11. Sahifede 11. satır sonunda «iç» in «i» si, 24. sahifede son satırın «O zaman» in «O» su çıkmamıştır 114. sahifenin 7. satırında «görünce» olacakken «gurünce» yazılmış. 144. sahifenin ilk satırının sonunda «.» olacakken «,» olmuş. ÖZÜR DİLERİZ.

Adres : GERÇEKÇİ BEKTAŞI
P. K. : 6 — ANKARA

Ali K. Mansuroğlunun yazmakta olduğu “ANADOLUDA DOST BAĞI”

- Adem Babadan Hz. Muhammed'e kadar İnsan oğlunun başından geçenler. (özet)
- Alevilik nedir? Nasıl meydana geldi? Millet ve yurt bütünlüğümüzün parçalanması için kimler tarafından neler ve nasıl koz olarak kullanıldı? Bu yüzden ne gibi ve nasıl zararlara uğranıldı ?
- Elenizim sevdahlarının maskeleri nedir? Yunan vahşeti Anadolu'da nasıl tatbik etmek isteniyor ?
- Türk Mitolojisinin, Yunan Mitolojisinden üstünlüğü nereden geliyor ?
- Hacı Bektaş Veli kimdir?.. Evliyalık yönü nasıldır?.. Esas kaynağı neye dayanır ?..
- Elne - Dilne - Beline nazariyelerinin esası nedir? Bu umdeler neler yarattı?.
- Bektaşî Sırrı nedir?.. Neden Yüz yıllarca saklandı?.. Ayın-i Cem'in icraat safhası nasıldır?.. Kaynağı nereye dayanır?.. Erkan, Görgü ve sorgu nasıl yapılır?.. Bunların Hukukî, Kültürel, Sosyal ve Ekonomi bakımından faydalı tarafları nelerdir?..
- Büyük Bektaşî Edebiyatı nasıl doğdu?.. Şairler nasıl dile geldiler?.. Neler bile getirdiler?..
- Taptuk Emre, Yunus Emre, Karadonlu Canbaba, Abdal Musa, Gaygusuz Abdal... Bu Canlar kimlerdir?.. Nasıl nasip aldılar?... Daha birçok gerçek erler... Neler yaptılar? Menkıbeleri nasıldır? Nereye dayanır?..
- Ekonomi Doktrinleri yönünden Büyük Türk Düşünü-rü Hacı Bektaş Veli Anadolu'ya neler getirdi?..
- Horasan Türk Müslüman Mektebi Nedir?.. Hıristiyan Mektep'lerden üstünlüğü ve Anadolumuz için faydalı oluşu neden ileri gelmektedir?..

Bunların, simdiye kadar ilim adamlarımız tarafından tetkik edilip üzerinde durulmadığı ve izah edilmemiş gerçek yönlerini. ANADOLUDA DOST BAĞI'nda bulacağız. İlmî eleştirmeler neticesinde yeni görüşler getiren, ayırtıcı fikirlerle çıkacak olan ANADOLUDA DOST BAĞI; medeni, yurt sever, ve çağımızın layıklık anlamıyla milliyetçi her vatandaşın merakla, zevkle okuyacağı ilginç bir eser olabilecek şekilde hazırlanmaktadır.